

İsyankar İşçi

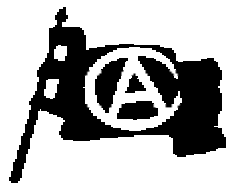
İNSANLIĞIN VE GEZEGENİN TOTAL KURTULUŞU İÇİN...

Ağustos/2004

OTORİTE

**İLE BÜTÜN
BAĞLARINI KOPAR!**

EZİLENLERİN MÜCADELESİNDE ÖZGÜRLÜKÇÜ BİR SES OLARAK İSYANKAR İŞÇİ

Asırlardır süregelen bir mücadele bugün farklı biçimler almaya başlıyor. Ezilenlerin öfkelerini kendilerini farklı boyutlarda dışavuruyor. Başlarda Koloni ordularına direnen yerli isyancılarından, Roma İmparatorluğu'na karşı direnen asilere ve 19. yüzyılda kapitalizme ve burjuvaziye karşı savaş açan işçi-köylülere sömürülmüş olmaktan bıkmış olan bütün ezilenler tahakküme ve zulme karşı yılmadan kendi yaşamlarını savundular ve savaştılar. Sınıfsal öfkeleri, onları tarihin devrimci dinamiği olmalarını sağladı ve ayaklanmacı mücadele geleneğini bugüne taşıdılar.

Tahakküme ve zalimlere karşı direnirken ezilenler, her türlü efendiden, sömürüden ve tahakkümden yoksun, özgür bir dünyaya olan arzularını dile getirdiler ve bunun için mücadele ettiler. İşte anarşi fikri de bu noktada ortaya çıktı. Efendisiz ve sömürsüz bir dünya ancak özgürlükçü değerlerle ve araçlarla hayata kavuşturulabilirdi. Devletler ve otoriteler, her kim olurlarsa olsunlar (anarşistler olsa bile) asla özgürlüğe giden yolda bir araç olamazlar. Ancak kendi varlığını idame ettirmeye çalışırlar. Ve varlıkları halkların sömürsüzü üzerinden sürebilir. Çünkü devlet halk adına halkın tepesine yapışmış ve onun kanını emen bir sülükten başka bir şey değildir. Bunu bu ülkedeki şu ana kadar gelmiş geçmiş bütün iktidarlara bakarak da anlayabiliriz. Devlet, rantın ve talanın resmileştirilmiş adıdır. Kendini tepesinde bulunduğu halkın ve toprakların sömürsüzünden ve talan edilmesinden var eder. Bu anlamda, total özgürlüğe ve kurtuluşa giden yolda, öz olarak tahakkümcü bir aygıt olan devleti ve her türlü iktidar mekanizmalarına itibar etmek, şu ana kadar gerçekleşmiş bütün devrimlerde olduğu gibi, devrimci sürecin kesintiye uğratılmasına, hatta yok edilmesine neden olacaktır. Bu anlamda, anarşistler efendisiz ve sömürsüz bir dünyanın ve devletlere ve her türlü iktidar mekanizmalarına karşı mücadelenin çığırkanları ve habercileri olmuşlardır. 1800'lü yılların sonlarına doğru ve 1900'lü yılların ilk yarısında anarşist mücadele kendisine ezilenlerin mücadelesinde etkili bir yer edinmiş ve yer yer bir çok kazanımlar elde etmiştir ve yenilgilere uğramıştır. Dünyanın dört bir yanında anarşist mücadeleler etkili bir şekilde yürümüş ve sıkı bir özgürlükçü "doğrudan eylem" geleneği yaratıp bugüne bu mücadele geleneğini taşımıştır. Bizler tarihteki bütün anarşist/devrimci yoldaşlarımıza mücadelelerinde hala saygı duyuyor ve onları anıyoruz.

Bugün tahakküm kendisini, 19. y.y.'dan farklı olarak, daha kemikleşmiş ve mega-makine halinde toplumun büyük bir bölümünün içine işlemiş bir biçimde var ediyor. Sanayi devriminin ardından sömürünün ultra düzeye çıktığı ve ezilen sınıfın rahatsızlığının ve isyanının arttığı gerçeğiyle birlikte, sınıf mücadelesinin sanayii devrimine ve sonucunda yaratılan üretim araçlarına itibar etmeleri, sınıfın devrimci süreçteki dinamizminde bir kesintiye uğramasına ve tahakküm kurumlarıyla uzlaşmasına kadar gitmiştir. Sendikal mücadelelerin bu noktada rolü çok büyük olmuştur. Çünkü sendikal mücadele sınıfın bir üretim aracı olmasını ve üretimi kanıksamasına neden olarak, tahakküm zincirlerini daha da cilalamasına neden olmuştur. Ve neredeyse bütün devrimci hareketler (bazı anarşistler de dahil) sanayi kapitalizminin bu tuzağına düşerek, tahakküm araçlarına itibar edegelmişlerdir. Özgür, efendisiz ve sömürsüz bir dünyaya ancak burjuvanın elinde olan üretim araçlarını ele geçirerek ulaşabileceğine inanmış olan devrimciler, tahakkümün bu yabancılaşmasına boyun eğmiş ve egemenlerin değerleriyle aynı değerlere sahip olmaya başlamışlardır. Başlarda bir hapishane ve kışla sistemi olarak uygulamaya geçirilen endüstriyel yapıların ve bu yapılarda makinenin birer dişlisi olarak çalışacak olan pasifleştirilmiş ve robotlaştırılmış işçilerin özgürlüğe giden yolun bir öncülü olarak göz önünde tutulması bugün anarşistlerin o zamanlar tahakküm mekanizmalarını sağlam bir biçimde eleştiremediklerinin göstergesidir. Anarşistlerin, İngiltere'de sanayi devriminin ardından özgürlüklerini ve hayatlarını savunmak için ayaklanan Luddite'lere (makine kırıcılar) ve bazı sektörlerde çalışan işçilerin endüstriyel sisteme karşı ayaklanmaları ve makineleri sabote etmelerine karşı ilgisiz olması ve hatta bu hareketleri dışlaması anarşistlerin sınıf mücadelesindeki rolünün total bir kurtuluşa giden yolu göstermekten sapmasına neden olmuş ve işçi mücadelelerinde daha aktif yer alarak, sınıf mücadelesinin "total bir kurtuluşa gitmesine" değil, "üretim araçlarının ele geçirilmesiyle" sınırlı kalmasına neden olmuştur. Endüstriyel toplumun temel işleyiş biçimiyle değil de, bu toplumun işleyişindeki eşitsiz aksaklıklarla uğraşarak anarşistler büyük bir tarihsel fırsatı kaçırmış ve bugün bir çok anarşistin birer hapishane olan fabrikalara ve iş yerlerine itibar etmelerine neden olmuştur.

Fakat bizler, anarşist mücadelelerin ezilenlerin mücadelesinde özgürlükçü bir sapma olduğu ve bugüne bir çok özgürlükçü mirası bize bıraktığına olan inancımızla, tarihimizi reddetmiyor, aksine tarihin dinamiği içerisinde bugün anarşist hareketin

bu mirastan aldığımız deneyimleriyle ve örnekleriyle yeni ve özgürlükçü perspektifler katmaya çalışıyoruz. Anarşist hareket ve düşünce geliştikçe yabancılaştırmanın zincirlerinde daha da kurtuluyor ve özgürlüğe giden yol bizim için daha da belirginleşiyor. Öyle ki, bugün tarihten aldığımız deneyimlerle (yenilgiler-hatalar-başarılar vs.) ve bilgilerle bu yabancılaştırmayı alt edecek ve bir farkındalık durumu yaratacak yöntemler geliştirebiliyoruz. Bu anlamda, sınıf mücadelesindeki anarşist rolümüzü daha özgürlükçü bir boyuta taşımak için yeterli enerjimiz ve bilgimiz olduğuna inanıyoruz.

Bu mücadeleyi artık egemenlerin değerleri ve yöntemleriyle değil, arzuladığımız bir topluma giden yolda bize en uygun özgürlükçü ve yabancılaştırmamış araçlarla sürdürmemiz gerektirdiğinin bugün farkındayız. Çünkü bugün yarattığımız bütün örgütlenme ve ilişki biçimleri anarşistler olarak ileride yaratmayı arzuladığımız yaşam biçiminin değerlerini taşımalıdır ve bir prototipini oluşturmalıdır. Bu anlamda, yabancılaştırmayı yeniden üreten örgütleri, uzmanlaşmayı, efendileri yaratan işbölümünü ve varolan sanayi toplumunun bir yansıması olan değerleri ve arzuları benimsemiyor ve özgürlükçü, yabancılaştırmamış ve doğrudan eyleme dayalı bir perspektifi ve mücadeleyi benimsiyoruz. Tarih bize göstermiştir ki, var olan klasik örgütlenmeler veya mücadele biçimleri hem sistem tarafından hem de özgürlükçü fikirler açısından büyük yenilgiler almıştır. Ve bu hataları yeniden yapmak ancak sistemin varlığına korumaya yardımcı olur. Ezilenlerin tahakkümü yerle bir etmesinin önünde birer engel olan klasik, özgürlükçü ve yaratıcı olmayan mücadele biçimlerini içeren perspektifler bugün çöpe atılmalı, yerlerine daha özgürlükçü örgütlenme ve mücadele biçimleri geliştirmek zorundayız. Endüstriyel sistemin işleyişini sorgulamayan aksine ona daha da entegre olmaya çalışan bir hareket sistemle her zaman uzlaşmaya yakındır ve bu sistemi yerle bir edip yerine efendisiz ve sömürsüz bir dünya kurabilecek olan devrimci sürecin önünde bir engeldir.

Endüstriyel sistem ve değerleri reddedilmelidir. Çalışmak bir erdem değil köleliğin ta kendisidir. Asırlardır en büyük değer olarak bize empoze edilen çalışma ahlakı tahakkümün iliklerimize kadar sinmesinde en önemli araç olmuştur. Sistem çalışmayla insanları endüstriyel toplumun yaşam biçimine dahil etmiş ve bu yaşam biçimi içerisinde hiçbir şeyi sorgulamadan ölene kadar çalışmaya alışmış hale getirmektedir. Böylelikle insanların kendi yaşamlarını uzmanların ellerine bırakarak kendi ellerine almalarına engel olmakta, duyarsız ve esasen sorumsuz bireyler yaratmaktadır. Çünkü 8 veya 12 saat çalışan kişi yaşamının diğer bölümleri hakkında daha fazla bir şeyler yapmak istemez hale getirilip, sistem tarafından medya, eğlence kültürü ve diğer propaganda araçları sayesinde pasifize edilmiş birer otomata dönüşmüştür. Esasen tarım toplumlarıyla gerçekleşen yaşamın parçalanması ve yabancılaştırma, bugün tekno-endüstriyel çağda maksimum boyuta evrilmiştir. Bu evrilme ise hem insan hem de gezegen üzerindeki tüm yaşam için büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Üretim araçlarını ele geçirmekle özgürlüğü yakalayacağına inanan bazı anarşist perspektifler bu anlamda gün geçtikçe özgürleştirici ve devrimci olmaktan daha da geriye düşmektedirler. Anarşist-sendikalistler, anarşist-komünistler veya platformistler sahip çıktıkları yaşam biçimi açısından tamamen endüstriyel toplumu sorgulamak bir yana devam etmesini arzularlar. Fabrikalar, tarlalar veya iş yerleri herkes tarafından eşit bir şekilde kullanılmalıdır. Onun dışında endüstriyel sistemin özünde bir sorun yoktur, sadece onun kimin elinde olduğuyla alakalıdır. İşte bu perspektiflerin en büyük yanılması da buradadır. Çünkü sanayi sistemini kapitalist sistemin hedeflerinden ve işleyişinden ayrı tutmak bizi hataya götürür. Kitleleri birer robota ve makinenin bir dişlisine indirgeyen, insanların gün geçtikçe uzmanlara daha çok bağımlı olmasına neden olan ve bu nedenle de sınıfları yeniden yaratabilecek olan ve insanın gitgide doğadan yabancılaştırmasını sağlayan bu sisteme nötr olarak bakmak veya insanlığın genel çıkarı için kullanılabilirliğine inanmak kesinlikle yanlış ve empoze edilmiş bir inançtır. Empoze edilmiş bir inançtır çünkü bugün endüstriyel sistemin yeni buluşları tamamen sistemin çıkarlarına hizmet etmekte ve sistemin kendi yarattığı çözmek adına yaratmaktadır. Fakat sürekli ve hiç durmadan yeni sorunlar üreten temel sorun halen orta durmaktadır. Herşey tekno-endüstriyel yapının ayakta tutulması adına yapılmaktadır ve buna insan refahı, gelişimi ve mutluluğu denilmektedir. Yeni teknolojiler yenilerini gerektirirken insanlık da çalışmanın ve makinenin zincirlerine daha da sıkı bağlanmaktadır.

Bu anlamda ezilenlerin savaşı tahakkümün sonuçlarına değil ta kendisine karşı olmalıdır. Ve bu mücadele devrimcileri birer kitleye indirgeyen, onlarla resmi bağlar oluşturan ve sıkı ilkelerle isyancı öfkelerini batıran örgütlerde değil, ancak ezilenlerin kendi otonomilerinde ve yerelliklerinde gönüllü olarak belirli amaçlar çerçevesinden birleşmiş insanlarla oluşturdukları é-doğrudan eylemi hedef alan örgütlenmelerle yürümelidir. Tekno-endüstriyel sistemin bütün değerlerine ve araçlarına saldırmak, onun yaralanacağı yerinden vurmak, direniş odaklarında yer alıp isyancı/ayaklanmacı pratiği hayata geçirmek ve başka bir yaşam biçimi oluşturma yolunda adımlar atmak sınıf savaşının temel ilkeleri olmalıdır.

Ayaklanmacı ve isyancı pratik, özgürlüğe giden en yaratıcı yoldur. Kişinin ve gönüllü olarak bir araya gelmiş kişilerin sisteme olan öfkelerini en iyi bir biçimde ve doğrudan dışavurdıkları bir yöntemdir. Kişiler veya topluluklar, ayaklanmacı/isyancı pratikte kitle örgütlerinin pasifleştirici ve sorumsuzlaştırıcı özelliğinden farklı olarak, sorumlu ve özgürlüğe daha doğrudan ulaşabilme dinamiğine sahip olabilir. Anarşinin değişmeyen bir ilkesi olarak KKY (Kendi kendine yap!), kişiyi ve otonomu daha yaratıcı bir boyuta taşıyabilecek bir özgürlük ve hareket alanını bize sunar. Bu anlamda herkesi KKY eyleme ve KKY mücadeleye çağırıyoruz. KKY ve Ayaklanmacı pratik gelecekte arzuladığımız özgür ve yerel bir toplumun en iyi prototipidir. Çünkü anarşistler kitle toplumunu ve kitle olmayı reddederler, yerine özgür ilişki biçimleri yaratabilirler.

Bu dergiyi yayınlamamızdaki temel sebep, artık yaratıcı ve özgürlükçü olmaktan çok uzak olan sınıf mücadelelerinin aksine özgürleştirici-yabancılaştırmamış ve insanlığı total bir kurtuluşa götürebilecek bir perspektifin hayata geçirilebilir olduğunu anlatmak ve bunun eyleme geçirmenin yollarını aramaktır.

TEKNOLOJİ VE SINIF SAVAŞI

Geçen altmış yıldan fazla bir süre içinde teknolojideki gelişmeler – nükleer endüstri, sibernetik ve ilgili bilgi teknikleri, biyoteknoloji ve genetik mühendisliği- sosyal alanda önemli değişimler yarattı. Sömürü ve tahakküm metotları değişti, ve bu nedenden dolayı sınıf ve sınıf savaşının doğası hakkındaki eski düşünceler şimdiki durumu anlamak için yeterli değildir. Marksistlerin ve sendikalistlerin işçilikleri artık devrimci bir pratiği geliştirmede kullanışlı hiçbir şey sunamaz. Fakat sadece sınıf kavramını reddetmek de bu duruma bir karşılık vermek için yeterli değildir, çünkü böyle yaparak bugünkü gerçekliği ve ona nasıl saldıracığımızı anlamak için gerekli bir aracı kaybetmiş oluruz.

Sömürü sadece sürmüyor, yeni teknolojinin dümen suyunda keskin bir biçimde yoğunlaştı. Sibernetik sosyal alanda üretimi küçük birimlere yayarak üretimin desantralizasyonuna izin verdi. Otomasyon belirli imalat işlemleri için gerekli üretim işçilerinin sayısını büyük oranda azalttı. Sibernetik ilaveten, gerçekte hiçbir şey üretmeden para kazanmak için metotlar yaratır, böylece sermayenin emeksiz kendisini geliştirmesini sağlar. Bundan başka, yeni teknoloji çoğu insan için kullanışlı olmayan, belli amaç için üretilmiş bilgileri, ilimleri destekler. Bu bilgi günümüz çağında yönetici sınıfın gerçek zenginliği haline gelir. Eski endüstriyel sistemin altında, birey; sınıf dayanışmasına, üretim araçları üzerinde mal sahibi ve işçi arasındaki dayanışma gibi bakabilirdi. Bu akıllıca değil. Yeni teknolojinin gelişimiyle, sömürülenler kendilerini gittikçe artan istikrarsız pozisyonlara zorlanmış buluyorlar. Eski ömür-boyu usta fabrika pozisyonları günlük emek, bakım sektörü işleri, geçici iş, işsizlik, kara borsa, kanuna aykırılık, evsizlik ve hapis ile yer değiştiriliyor. Bu tehlikeli hal, yeni teknoloji tarafından sömürücüler ve sömürülenler arasında yaratılan duvarın sabit olarak kalacağını garanti eder. Fakat teknolojinin doğası kendisini sömürülenlerin etki alanı ötesine yerleştirir. Erken endüstriyel gelişme asıl odağı gibi, yüksek kar için düşük ücrette standardize edilmiş malların kitlesel üretimi için teknik icatlara sahiptir. Bu yeni teknolojik gelişmeler, gittikçe artarak bir yandan bir yana ve yaygın sosyal kontrol için ve üretimden kazancı serbest bırakmak için araçların gelişimi gibi malların üretimi olarak kastettirilmemiştir.

Nükleer enerji sadece belli amaç için geliştirilmiş bilgileri gerektirmez, ayrıca gelişimini hükümetin kontrolü altında yerleştiren yüksek seviyede güvenlik gerektirir ve askeriyedeki kullanışlılığına uygun olarak askeri yapılara yol gösterir. Sibernetik teknolojinin işlem, kaydetme, toplama ve hemen hemen bir anda bilgi gönderme yeteneği, gerçek bilginin azaltılmasına ihtiyaç duyduğu kadar, hükümete; hedeflerini belgelemesinde ve izlemesinde hizmet eder; bilginin parçalarına hükmeder, böylece sömürülenin anlayışı için gerçek yeteneğini azaltır. Biyoteknoloji, devlete ve sermayeye yaşamın kendi önemli süreçleri üzerinde kontrol verir – ne tür bitkilerin, hayvanların ve -zaman içinde- hatta insanların varolabileceğine karar vermesine müsaade eder. Çünkü bu teknolojiler belli amaç için geliştirilmiş bilgileri gerektirir ve insanlığın kalını üzerinde hatta gündelik yaşamlarımızda efendilerin kontrolünün artması maksadı için geliştirilmiştir. Sömürülen sınıf onlar gibi en iyi anlaşılabilen bu belli bir amaç için geliştirilmiş bilgidir yoksun tutulmuş, böylece, gücün işleyişindeki gerçek ortaklıktan mahrum bırakılmıştı. Efendi sınıf, böylece, belli bir amaç için geliştirilmiş teknolojik bilginin gerçek kullanımı ve gücün işleyişindeki ortaklığı kapsayan bilgiyi kazandı. Elbetteki bunlar gidişattaki süreçlerdir ve artan sayıda insan kendi sahip olabilecekleri varoluşlarının koşulları üzerinde kontrol sahibi olarak işçileştirilerek dahil olanlar ve olmayanlar arasındaki sınır çizgileri, bazı durumlarda bulunması zordur. Bu yeni teknolojiler efendilere dünyanın maddi zenginliği üzerinde ve yoksun bırakılmışlar üzerinde kontrolü vermek üzere tasarlanmış olmakla beraber, herhangi insan mevcudiyetleri ötesinde kendileridir. Büyüklükleri ve uzmanlıkları atomüstü ve atomaltı parçacıklar, ışık dalgaları, genler ve kromozomlar, vs. gibi materyaller ile, aslında hiçbir insanın nasıl çalıştığını anlayamamasını garanti etmek için birleştirilmesi gerekir. Bu teknolojik çehreye çoğumuzun ızdırıp çektiği zaten varolan ekonomik tehlikeleri ekler. Bununla beraber herhangi birinin kontrolü ötesinde teknolojik felaketlerin bu davranışı ayrıca sömürülmüşlerin kontrolünde güce hizmet eder-daha fazla Çernobil korkusu, genetik olarak inşa edilmiş yaratıkları veya laboratuardan kaçmaları vs.- hastalıkları yaptı ve kendi limitlerinin çok çok üzerinde olduğunu ispat eden uzmanların kurallarını kabul etmeye insanları sürükledi. Bundan başka, devlet -askeri amaçlardan dolayı bu teknolojik gelişmelerin her birinden mesul- kendisini bu teknolojinin kötüye kullanımına başı boş şirketlere karşı bir engel olarak sunmada yetkilidir. Böylece bu canavar, kalabalık eden ama kullanılmayan, kontrol dışı mabud¹ nüfusun geri kalanını üzerinde kontrol için sömürülenlere hizmet eder. Ve zenginliklerini ve güçlerini elbette kendilerinin koruması için beklenmedik planları ile sağladıklarında muhtemel felaketler hakkında endişe etmeleri için ne gerekir? Bunun için, yeni teknoloji ve tehlikeli hal ve yoksun bırakmanın yeni durumları sömürülenlere eski üretim araçlarının kamulaştırılması rüyasının altını kazmayı zorla kabul ettirir. Bu teknoloji kontrolü ve kontrol dışı teknoloji gerçekten hiçbir insanın amacına hizmet edememekte ve bireylerin özgür dünyasının gelişiminde arzuladıkları yaşamları yaratma konusunda bir yere sahip değildir. Böylece sendikalistlerin ve Marksistlerin aldanmış ütopyaları şimdi bize kullanım sağlamaz. Fakat daha önce? Yeni teknolojik gelişmeler bilhassa kontrol çevresinde merkezlenir, fakat bütün endüstriyel gelişmeler sömürülmüşlerin kontrolünün gereksinimini göz önünde tutmuştur. Fabrika üreticileri çalışmalarını daha iyi denetlemek için tek bir çatı altına getirmek üzere yaratılmıştır; üretim çizgisi bu düzenlemeyi mekanize etmiştir; fabrikanın çalışmasındaki her yeni teknolojik ilerleme zaman kazandırır ve işçinin hareketlerini kontrol altında iletir. Böylece, işçilerin üretim araçlarının kontrolünü alarak kendilerini özgürleştirebilecekleri fikri her zaman kuruntudur. Birincil hedefleri olarak teknolojik yöntemlerin malların imal edilmesine sahip olduğunda anlaşılır kuruntuydu. Şimdiki birincil hedefleri açıkça sosyal kontrol, gerçek dayanışmamızın doğası açık olabilir: bütün kontrol sisteminin yıkımı -devlet, sermaye, teknolojik sistemi- işçileştirilmiş halimizin sonu ve özgür bireyler olarak kendimizin nasıl yaşayacağına karar vermeye muktedir olma adına kendimizin yaratılması. Bu teknolojiye karşı en iyi silahımız, endüstriyel çağın başından beri sömürülenlerin kullandığı silahtır: sabotaj!

¹ eskiden insanların kendilerini altına atarak ezdirdikleri, genelde insanların kendilerini körü körüne feda ettikleri şey..

Ortalama Anarşist Bir Hareket Yaratmak...

(Türkiye’den güncel)

Bu yazıyı okurken, savunulan fikirlerin değişmeyen dogmalardan oluşan bir şablon veya bir reçete olmadığına ve ekler veya farklı önerilerle değiştirilebilir olabileceğine dikkat edin. Bu yazıyla amaçladığım hedef sadece, Türkiye’de varolan Anarşist bir hareket yaratma krizini aşmaya yönelik kişisel bir çalışmadır ve daha çok diğer anarşistlerle hangi noktalarda buluşabileceğimin (veya buluşabileceğimizin) kişisel bir değerlendirmesidir.

Türkiye’de anarşizm kelimesinin ilk duyulmaya başladığı günlerden bu yana bir hareket anlamında hala hayat bulamamış olmasından dolayı, anarşizmin durumunu geçmişinden almayarak başlamak daha uygun olur diye düşünüyorum.

Türkiye’de kendimi anarşist olarak tanımladığım günden itibaren her zaman bir hareketin zorunluluğuna inanmışımdır. Bu zorunluluk duygusu, varolan anarşist camianın hareketsiz ve durağanlığından dolayı bu haliye toplumsal değişim için bir dinamik olamayacağı için vicdani olarak acı veren bir duyguya dönüşmeye başlamıştı. Fakat son bir yılda bir kıpırdanmanın izlerini görmek bir hareket fikrini yeniden tartışmaya açmak gibi bir içgüdüydü canlandırdı ... Gerçi bu tartışma hiç bitmemişti fakat sanki hiç de başlamamış gibiydi ...

Anarşistlerin genel psikolojisinden mi kaynaklanıyor bilmiyorum, ama bu tartışmalar her zaman “birlikte ne yapabilirizden çok ne yapmayacağımıza” dair sonuçlar bırakıyordu ardından. Ve yeniden herkes bir sonraki eylemde buluşmak üzere kendi kabuğuna çekilip dağılıyordu. Arkasında yığınla tüketilen ilişki bırakıyor, insanların ve ilişkilerin bu çıkışsız-sonuçsuz ve “somut pratiklerin” sunulmadığı tartışmalardan dolayı yıprandığından bir sonraki görüşmelerde birbirlerine karşı şüpheyle, mesafeyle ve önyargıyla yaklaşmasına neden oluyordu. Bu kısır döngü ancak “somut pratikler” üzerinde tartışarak aşılabılır. Organize olsak mı olmasak mı tartışmasından çok nasıl ortalama bir hareket yaratabiliriz ve çeşitli fikri savunan anarşistlerin birlikte hangi noktalarda hareket edebileceğini tartışmak bizi daha anlamlı ve olumlu sonuçlara götürebilir gibime geliyor ...

Varolan Tartışmalar

Son zamanlarda anarşist camiadaki organize olma tartışmalarında iki eğilim ortaya çıktı:

İdeolojik birlik arayışı

Her fikri kapsayan anarşist bir organizasyon düşüncesi

Her ne kadar ikinci fikir yaygın gibi görünse de aslında şu an anarşist camiada hakim olan düşünce ideolojik birlik arayışdır. İdeolojik birlik arayışı her ne kadar anarşizmin farklı perspektif veya renklerini savunan anarşistler (liberterler, yeşil anarşistler, anarko-feministler, sendikalistler vs..) tarafından geçerli ve kendi projelerine ulaşmak anlamında daha öncül zorunluluk gibi görünse de, aslında şu an ki duruma göre anarşist bir hareket yaratmak, toplumsal devrim mücadelesi ve anarşist pratikler veya deneyimler açısından lüks ve geriletilici bir istemdir. Türkiye’de varolan anarşizm fikrinin yayılamaması veya marjinal kalma krizinin en önemli nedenlerinden biri de bu arayışın bir sonucudur da denebilir. Herkes illa ki kendi gibi düşünenlerle birlikte hareket edip izole olmayı seçiyor. Anarşist bir hareket ancak yerel, bireysel veya grupsal güçlerin geçici ve kemikleşmemiş olarak birleştirilmesiyle hayat bulabilir. Güçleri bilinçsiz, iletişimsiz ve izole bir biçimde dağıtmak ancak toplumsal erki insanlığa ve gezegene karşı merkezinde toplanan devlet ve otoritelerin işine gelir. “Güçleri geçici ve kemikleşmemiş olarak birleştirmekle” ve “Güçleri bilinçsiz, iletişimsiz ve izole bir biçimde dağıtmakla” ne kastettiğim organizasyon konusundaki somut önerilerle daha net anlaşılacaktır. “İzole olmakla” “kendi yerel veya grupsal faaliyetini sürdürmek” arasındaki fark önemlidir.

İdeolojik birlik her ne kadar toplumsal anarşist bir hareket için lüks ve geriletilici bir söylem gibi görünse de ancak grupsal düzeyde sürdüğü müddetçe anarşist hareket içindeki diğer grup veya bireylere dayatmacı olmaktan çıkıp, hem grupların anarşizmin özünde olduğu gibi kendi ideolojilerini ve kendi karar alma süreçlerini yürütme olanağı hem de grupsal anlamda diğer gruplardan bağımsız hareket edebilme olanağı sağlayacaktır. İdeolojik farklılıklar bu yazının konusu dışında olduğu için girilmemesi gerekiyor. İdeolojik birlik arayışı gibi şu an için lüks bir istemi bırakalım kendi grupsal pratiğimizin ve söylemlerimizin hayat bulabileceği bir koşul ve ortam yaratalım.

Ortalama Anarşist bir harekette vurgumun nedeni de, bu ideolojik birlik arayışının dışında farklı fikirlerden veya perspektiflerden anarşistlerin sisteme karşı güçlerini birleştirmelerine yöneliktir.

Güçlerin birleştirilmesinin nedenini, mücadele ettiğimiz daha doğrusu etmeye çalıştığımız sistemin her geçen gün büyüyen ve hızlanan saldırılarına bakarak anlayabiliriz. Sistem gözünü kırpmadan, gece gündüz demeden işliyor, genişliyor ve ilerliyor, işlerken de kendisine karşı yapılan hareketleri sindirmek ve bastırmak için elinden geleni yapıyor. Güçlerin izole olarak dağıtılması da ona karşı yaratılacak bir toplumsal devrimin önünü açmaktan çok tikiyor. Sisteme karşı verilecek bir mücadele için güçlerin (grupsal, yerel, bireysel)dağılık olarak sisteme saldırılarıyla eşgüdümlü olarak bu güçlerin birbirleriyle ilişkilerini veya iletişimlerini sağlayacak bir organizasyonun da bulunması gerekiyor. Ne izole birey veya gruplar ne de merkezi bir yapılanma...

Peki çeşitli perspektifleri veya bakış açılarını savunan anarşistlerin ortak noktalarda birleşebileceği bir organizasyonun ana hatları ne olabilir?

Vurgumu burada tekrar yaparak, burada savunulan veya önerilen fikirlerin dogmalar değil de değişebilir olabileceğine dikkat edin..

Dağılabilir-Kemikleşmeyen-Tanımlanmış İlişkilerin Oluşturduğu Anarşist Bir Ağ

Anarşizmin aslında insanlığın kendi içinde barındırdığı çeşitlilik ve farklılıklardan ve şimdiye kadar sisteme karşı oluşturulan örgütlenmelerin tek bir perspektifi içlerinde barındırdıklarından veya zamanla dönüştüklerinden şu an ancak iletişime, bilgi ve deneyim paylaşımına ve dayanışmaya yönelik, dağılabilir, kemikleşmeyen, bireylerin veya grupların sorumluluklar zincirine bağlanmadığı gönüllü ilişkileri barındıran bir Ağ sisteme karşı mücadelede devrimci bir rolü üstlenebilir. Öyle bir Ağ ki, içinde ekolojistleri, yeşil anarşistleri, liberter sosyalistleri, feministleri, platformistleri, sendikalistleri vs. ortak faaliyetlerde bulunma, dayanışma ve deneyim aktarımı için geçici olarak bir araya getirebilecek ve birlikte etkinlikler düzenleyebilecek.

Ağ’ın İşleyişi

Ülke çapında yılda bir, yereller, gruplar veya bireyler çapında ayda veya iki haftada bir, yıllık, aylık, günlük ve hatta spontane-acil gündemlerin değerlendirilmesinin yapıldığı buluşmalarla kendisini var edebilen tanımlanmış ilişkiler, bu ağın temel yapıtaşı olmalıdır. Bu ağın oluşturulması gerekliliğinin bir sebebi de tanımlanmış ilişkilerin tanımlanmamış-muğlak ilişkilere oranla bireyleri (maalesef) daha da ateşleyecek olmasıdır.

Bunun dışında yereller, mahallelerde, okullarda, iş yerlerinde, fabrikalarda veya her hangi bir yerde faaliyet gösteren gruplar ve bireyler arasında sürekli ve hızlı bir iletişim ve bilgi akışı olmalıdır. Bu bilgi akışı ise internet üzerinden, doğrudan iletişimlerle veya kendi yayınlarımızın Ağ içindeki herkese ulaştırılmasıyla sağlanabilir. Bu ağ ayrıca yerellerin, grupların veya grupların kendi faaliyetleri konusunda Türkiye çapında kişiler veya gruplar arasında haber alınmasını sağlayacak ve hızlandıracaktır. Bunun için listeler oluşturup fanzin, gazete, dergi, broşür, boya, pankart bezi, sticker, bildiri veya eylem ve aktivite haberi gibi yayınları acil olarak Ağ’ın içinde bulunan kişi veya gruplara ulaştırılabilecektir. Bunun için herkes kendine düşen sorumluluğu alacaktır. Posta ve çoğaltma giderleri sorumlulukların belirli kişilere yığılmaması anlamında ortak karşılanmalıdır ve herkesin haberi olmalıdır. Bu giderler konusunda ve bir çok konuda Ağ içindeki herkesin dayanışmayı genişletmesi amacıyla bilgilendirilmesi, oluşturulan kontak listeleri ile çözülebilir. Kontak listeleri ayrıca kişilerin birbirlerini tanımlarına, kaynaşmalarına ve hızlı iletişim sağlanmasına öncülük edebilir. Çünkü ilişkilerin dar kalması ağın amacının dışındadır.

Bir Gazete Önerisi

Somut bir öneri olarak, bireylerin veya grupların kendi yayınları dışında aktif rol alabilecekleri, kendi faaliyetleri ve Ağ’ın faaliyetleri hakkında haber veren ve gündemle ilgili farklı düşünen grupların veya bireylerin kendilerine ayrılan sayfalarda kendi yorumlarını ve haberlerini yaptıkları aylık veya 2 haftada bir çıkan bir gazete Anarşist Hareket dediğimiz o soyut kavramın hayattaki karşılığı ve somutlaştırılması olabilir. Bu gazete yasal ya da illegal çıkartılabilir. Türkiye’deki anarşist hareketin sesi olarak bir gazetenin çıkarılması hem kendi yerel ve grupsal faaliyetlerimizde hem de anarşist hareketin Türkiye’deki sesi olma anlamında işlevsel ve faydalıdır. Gazetenin çıkarılması esasındaki sorumluluk paylaşımı Ağ içindeki gönüllüler arasında yapılmalıdır. Uzmanlaşmanın engellenmesi için bir gazetenin çıkarılması esasında edinilen teknik veya her türlü deneyim herkesle paylaşılmalı ve sorumluluk yayılmalıdır.

Ağ’ın veya adı her ne olur ise, işleyişi ve içeriği konusunda daha bir çok fikir söylenebilir, değiştirilebilir, eklenebilir veya farklı öneriler gelebilir. Benim şu an için aklıma gelenler bunlar...

Bu yazıyla niyetim sadece, anarşistlerin sisteme karşı mücadelede birlikte ne yapamayacaklarından çok ortalama neler yapabileceklerine yönelik bir tartışmayı açmaktır. Tartışmanın seyrinin olumlu sonuçlar çıkarması dileğiyle...

Endüstriyelizm Ortadan Kaldırılmalı!

“Bir Dil Kelimelerden Daha Eskidir” ve
“Hayali Kültür” kitaplarının yazarı
Derrick Jensen tarafından bir yazı
(Green Anarchy #9, Yaz 2002 sayısından)

Birkaç yıl önce bir arkadaşına, “Teknolojinin her hangi bir seviyesinde yaşayabilseydin, ne olurdu?” diye sormuştum.

Arkadaşım kaptırılsı ve aksi bir insan olabilir. O bu ruh durumlardan birindeydi. “Bu aptal bir soru. Bizler ne istediğimiz hakkında fantezi kurabiliriz, fakat sadece ayakta durabilir bir düzeydeki teknoloji taş devridir. Şu an sahip olduğumuz ise çok kısa bir bip sesidir- bizler, içten tutuşmalı motorların (özellikle de iki devirli) korkunç sesini duymuş olan sadece altı veya yedi nesilden biriyiz – ve zamanla insanların kendi varlıklarının çoğu için yaşadıkları tarza dönecektir. En fazla birkaç yüz yıl içinde. Tek soru oraya gelene kadar dünyada neyin kalacağı olmalıdır” demişti.

O elbette ki haklıydı. Yenilenemez kaynakların kullanımı üzerine kurulu her hangi bir sosyal sistemin kendi deyimiyle ayakta kalamayacağını çözmek için bir roket bilimcisi olmaya gerek yok: Esasen belki de bunu çözmek için her hangi bir fakat bir roket bilimcisini gerektiriyor. Aynı şekilde, yenilenebilir kaynakların yenilenemez kullanımına dayalı bir kültür sadece ayakta kalamaz olandır: şayet her yıl bir önceki yıldan daha az som balığı geri gelmiyorsa, daha erken veya daha geç hiç biri geri dönmeyecektir. Şayet her yıl önceki yıldan daha az orman kalıyorsa, daha erken veya daha geç hiçbir kalmayacaktır. Bunu, örneğin, balık bölgelerinin dünya çapındaki balık bölgelerinin çöküşünden sonra görebiliriz: ekonomik olarak değerli balıkların uzun süreli avlanması, şimdi bile sözde işe yaramaz balıkların kökü kazınmıştır, endüstriyel uygarlığın gerçekten doymak bilmez midesinde yok olmaktadırlar.

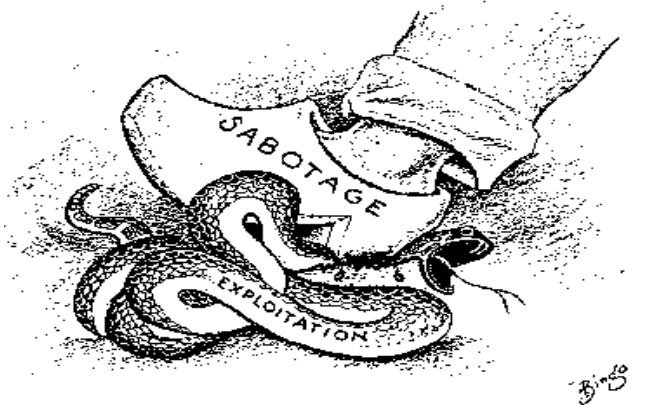
Bütün bunları yerleştirmek için başka bir yol, kendi yaşam alanlarına vermekten çok daha fazlasını alan her hangi bir grup yaratığın (insanlar veya insan olmayanlar, bitkiler veya hayvanlar) açıkça kendi yaşam alanlarını tüketmeleridir. Bizim kültürümüz – Batı Uygarlığı – Orta Doğu’da başlayarak ve şimdi bütün gezegeni tüketmeye yayılarak yaklaşık altı bin yıldır kendi yaşam alanını tüketmektedir. Bu kültürün sürekli genişlemesi gerektiğini neden düşünesiniz? Ve bununla tesadüfi olarak sadece zorunluluk değil aynı zamanda da arzu edilebilir ve hatta sürekli büyümenin ahlaksallığını –hiçbir insanın şimdiye kadar cesaretle gidemediği– açık kılan bir retorik – nasıl yaşayacağımızı bize öğreten bir dizi hikaye - geliştirmiş olduğunu neden düşünesiniz? Belki de uygarlığın tanımlanan özelliği, Şehirler çevredeki kırlıklardan kaynakların kullanılmasına her zaman bel bağlamıştır, anlam, ilk olarak, şu ki hiçbir şehir asla ve asla ayakta kalmaz, ve ikinci olarak anlam şu ki, şehirlerin kendi aralıksız genişlemesi için genişleyeceği bölgeleri durmadan hiper-sömürüye uğratmak zorundadır: koloniler. Eminim ki sizler bunun sunduğu problemleri görebilirsiniz ve son nokta sınırlı bir gezegen üzerine uzanmak zorundadır. Şayet bu problemleri göremiyorsanız veya görmeyecekseniz, o zaman politikadaki ve iş yaşamınızdaki kariyerinizde başarılı dilerim. Bizim– takıntı noktasına varan –kabulden sakınmamız ve bu son noktanın kefaleti üzerinde hareket etmemiz, özellikle belirli sonuçlarda, tuhaftan da öteye geçer.

Çünkü insanlar genel olarak kendilerini aklıktan öldürmeyi seçmezler; çünkü akılı başında olan insanlar genel olarak kendi toprak temellerini yok ederler; ve çünkü endüstriyel üretimin sürmesi için kaynakların ithalatına ihtiyaç duyar, ticaret – ne kadar düzensiz olduğu önemli değil – birinin diğerinin yaşam biçimine müsaade edecek kadar yeterince güvenilir değildir. Kaynaklar zorla alınmalıdır. Uzun tarihlerden beridir savaşlar olması bu yüzdendir. Bu, kapitalist propogandacı *Thomas Friedman*, “Pazarın gizli eli gizli bir yumruğu olmadan çalışmayacaktır - McDonald’s Silicon Valley’in teknolojilerine Birleşmiş Milletler Ordusu, Hava Kuvvetleri, Donanama, ve Denizcilik Kolordusu adları verildiği için dünyayı emniyetli kılan gizli yumruğu ve F-15’in tasarımcısı *McDonnell Douglas* olmadan gelişemez.” Olduğunu kabul ederken, antropolog *Stanley Diamond*’un, “Uygarlık yurtdışında fetih,kendi evinde baskı yaratır” diye yazmasıyla başlangıçta doğrudur ve bu bugün de doğrudur.

Çok şükür ki, biz bir tür olarak uygarlığın şafağından öncesinden son birkaç bin yılda esaslı bir biçimde değişime uğramadık, her yeni çocuk belli bir yerde kendi hayatını sürdürebilir bir çeşit yetişkin olma potansiyeliyle hala bir insandır, şayet sadece çocuğa, yaşamını idame ettirebilirliğine değer veren, ödüllendiren, yaşamını idame ettirebilirliği tarafından yaşayan, kendisine yaşamını devam ettirebilirliğini destekleyen hikayeler anlatan ve kendi yaşamını idame ettirememesine neden olabilecek bir çeşit istismarına sert bir biçimde müdahale eden bir kültür bağlamı içinde büyümesine müsaade edilmektedir. Bu doğaldır. Bu bizim kim olduğumuzu anlatır.

“İleriye” doğru gitmek için, her çocuğun uygar olmanın ne olduğu yerine insan olmanın ne demek olduğunu unutturulması gerekiyor. Psikiyatrist ve filozof RD Laing şöyle koyar; “Doğumun ilk anından itibaren, Taş Devri bebeği yirminci yüzyıl annesiyle karşı karşıya geldiğinde bebek şiddetin bu güçlerine tabi olmaktadır. . . aynı onun annesi ve babası ve onların aileleri ve ondan öncekilerin tabi olduğu gibi. Bu güçler temelde kendi olasılıklarının çoğunu yok etmekle ilgilenmektedir ve bu girişimin tamamı başarılıdır. Zamanla yeni insanoğlu on beş veya civarına geldiğinde, bizler kendimiz olmaya bırakılırız, yarım çıldırılmış bir yaratık çılgın bir dünyaya daha fazla veya az alıştırmış olur. Bu bizim mevcut çağımızın normalliğidir.”

Her birimize gereken şey bu normalliğe uymamak.

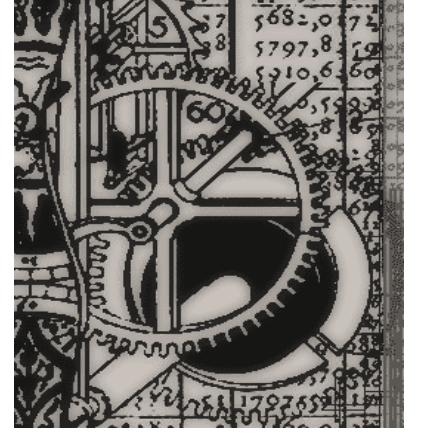
İŞBÖLÜMÜ

John Zerzan

İşbölümü 1. imalatı teşkil eden üretimin maksimum verimliliği için daire içine alınmış belirli görevlere ayırmak. 2. insan aktivitesini yabancılaşmanın pratik kökü olan bölünmüş çalışmaya kırmak veya indirmek; bu, uygarlığın ortaya çıkmasını ve gelişmesini sağlayan temel bir uzmanlaşmadır.

Uygarlık öncesi yaşamın göreceli bütünlüğünde ilk başta insanların ayrılmış rollere ve işlevlere daraltan ve hapseden bölünme bulunmamaktaydı. Bugün aşırı derecede keskinleşmiş olan bilginin saltanatı karşısındaki bizim deneyim ve güçsüzlük çekmemizin kurumları işbölümüdür. Uygarlığın anahtar ideologlarının onu kudretli bir şekilde cesaretlendirmeye uğraşiyor olmaları hemen hemen yanlışlıkla olmaktadır. Platon'un "Devlet"inde, örneğin, bize devletin kaynağında işbölümüyle dışa vurulan insanlığın o doğal eşitsizliğinin yattığı anlatılmaktadır. Durkheim, zaruri ahlaki değeri olan "insan dayanışmasının" mihenk taşının kehanetinde bulunarak eşit olmayan bir dünyayı tahmin etmişti. Ondan önce de, Franz Borkenau'ya göre, vücutsal varoluşumuzun sadece (soyut) bilincimiz olduğu bütün modern Kartezyen inancının sırasıyla altında yattığı söylenen çalışmanın soyut kategorisini ortaya koymuş olan 1600 civarında bulunan işbölümünde muazzam bir artıştır.

Adam Smith'in 1776'da yazdığı "Ulusların Zenginliği" kitabının ilk cümlesinde işbölümünün verimlilikteki niteliksel bir artışı temsil ettiğini saptayarak endüstriyelizmin özünü önceden sezilmiştir. 20 yıl sonra Schiller işbölümünün üyelerinin kendi insanlıklarını geliştiremediği bir toplumu ürettiğini kabul etmiştir. Marx her iki yanını da görebilmiştir: "İşbölümünün bir sonucu olarak, işçi "bir makinenin durumuna düşürülmüştür". Fakat Marx'ın insanlığın özgürlüğü için tam üretimin zorunluluğuna tapınması da bir kesinliktir. Sermayenin gelişimindeki yol boyunca insanlığın yoksullaşmasını zorunlu bir kötülük olarak görmektedir.

Marksizm bu işbölümünden yana kararının belirleyici etkisinden kaçamayacaktır ve onun başlıca sözcülerine elbette bu kabul yansıyacaktır. Lukacs, mesela, proleter bilinci problemine ilgisinde sadece hakim madde biçiminin etkilerini görerek aldırnamayı seçmektedir. E.P. Thompson

"fabrika sistemiyle isyankar endüstri öncesi işçi veya zanaatçının karakter yapısının şiddetli bir şekilde uysal bir işçiye çevrildiğinin farkına varmıştır". Fakat dönüşümün tarafından başarılı olduğu merkezi mekanizmaya, işbölümüne insanı şaşırtan biçimde bir ilgiye adanmıştır. Marcuse ikisinin uyumsuzluğunu bol bol yetecek kadar kanıtlarken baskının olmadığı bir uygarlığı kavramlaştırmayı denemiştir. İşbölümündeki "doğallığa" has olana baş eğerek selamlayarak, "otoritenin rasyonel uygulanmasının" ve "bütünün ilerlemesinin" işbölümüne bağlı olmasını yargılamıştır-birkaç sayfa sonra (Eros ve Uygarlık'ta) işçi sınıfının daha fazla uzmanlaşmış işbölümünden daha da yabancılaştığını kabul etmiştir."

Ellul, uzmanlaşmanın keskin kılıcının "bir ustura gibi yaşayan etlere nasıl geçtiğini", işbölümünün diğerlerinden ve doğadan özneyi koparan "kapalı bir evrenin cahilliğine nasıl neden olduğunu anlamıştır. Aynı şekilde Horkheimer zayıflamayı özetlemektedir: "böylece, bütün aktiviteleri için bireyler daha da pasif hale gelmektedir; doğa üzerinde uyguladıkları bütün güçleri için toplum ve kendileri hakkında daha da güçsüz hale gelmektedirler." Bu çizgiler boyunca, Foucault üretkenliği temel çağdaş bir baskı biçimi olduğunu vurgulamıştır.

Fakat yeni Marksist düşünce teknolojik ilerleme hatırına işbölümünü yükselterek tuzağa düşmeye devam etmektedir. Braverman'ın bir çok yönde mükemmel olan İşçi Sınıfı ve Tekelci Sermaye adlı kitabı çalışmanın aşığılaşmasını incelemektedir fakat çalışmayı "üretimin kontrolünün kapitalist ellerden zorla alma istenci ve amacından temel olarak bir sapma" olarak görmektedir. Ve Schwabbe'in doğal ve Yabancılaşmış İşçi sınıfının Psiko-sosyal Sonuçları üretimdeki bütün tahakkümün sona erdirilmesine adanmaktadır ve kendi kendine yöneten üretimi tasarlamaktadır. Neden, açıkça, şu ki, o işbölümünün üretimde esas olduğunu bilmezlikten gelmektedir; özgürleşme ve üretimden aynı zamanda bahsetmenin bir zirva olduğunu görememektedir.

İşbölümü eğilimi her zaman gittikçe artarak otonom ve hiçbir şeyden etkilenmez bir aygıtta işçi sınıfını birbiriyle değiştirilebilir bir çark dışı olmaya zorlamıştır. Modern zamanların barbarlığı halen teknolojiye, yani işbölümüne bağımlı olmaktadır. "Uzmanlaşma," diye yazıyor Giedion, "ara vermeden sürmektedir," ve bugün onun kısır, de-erotize edilmiş bir dünyayı bize sunduğunu şimdiye kadar olduğundan daha fazla görüyor ve hissediyoruz. Robinson Jeffers, "Endüstriyel uygarlığın onun gerektirdiği insan doğasının bozulmasına ve anlamsızlığa ve dünyayla ilişkisinin kesilmesine değmediğini düşünüyorum" demişti.

Bu arada, devam eden teknolojik gelişmenin "tarafsızlık" ve "çaresizlik" mitleri herkesi işbölümünün boyunduruğuna sokmak için çok önemlidir. Öz ilkesini savunarak tahakküme karşı olanlar tutsaklığımızın devam ettiricileridirler. Radikal post-yapısalcı, son derece gelişmiş endüstri ve kamu istihbarat servisleriyle bir toplumda bile arzu ve hayallerin tamamen mümkün olduğunu bulan Guattari'yi gözünüzün önüne getirin. Yabancılaşma hakkındaki ilerici Fransız rakibimiz endüstriyel toplumların esas kötü ruhunu keşfeden fakat uzmanların bütün davranışlarının sorgulanmayı gerektirdiği reçetesini de sunan toyla dalga geçmektedir. Uzmanların varlığı değil, sadece onların "tutumlarıdır".

"İşbölümünün ne kadarını denize atacağız?" sorusuna geri dönersek, "Kendimizin ve gezegenin bütünlüğünü ne kadar istediğimizi?" sorarım.

ANARKO-SENDİKALİZMİN BURJUVA KÖKLERİ

Bizler, sadece işveren sınıfıyla savaşmanın bu günlerde etkili olacağından değil, ayrıca otoriterlik veya sömürünün olmadığı özgür ve eşit bir toplumun habercisi olduğundan –ve temellerini içinde barındırdığından- dolayı doğrudan demokrasi üzerinde temellenmiş bir işçi hareketinin tarafını tutuyoruz. –Anarko-sendikalist bir organizasyon olan Workers Solidarity Alliance’ın (İşçilerin Dayanışma İttifakı) bir el ilanından alınmıştır. Vurgular eklenmiştir.

On dördüncü ve on beşinci yüzyılda Amerika’nın Bağımsızlık Savaşı ve Fransız Devriminde dramatik olarak doruğa çıkan sosyal bir dönüşüm yaşanmaya başlandı. Bu periyot burjuvaların feodal sisteme ve Katolik Kilisesi’ne karşı bir başkaldırı dönemi idi. Feodalizmin yerine, ekonomik olarak kapitalizm ve politik sistem olarak politik demokrasi ortaya çıktı. Seçilmiş olmayan bir aristokrasi veya yöneten bir krala izin vermek yerine, liberal demokrasi “insanların” kendilerini temsilcileri veya oylarıyla yönetmesini talep etti. Anarko-sendikalistlerden yukarıda alıntılanıldığı gibi, burjuvalar “otoriterliğin ve sömürünün olmadığı, eşit ve özgür bir toplum” istediler. “İşçiler” ve “işverenler” hakkındaki bölümleri çıkartın ve Thomas Paine bu alıntıyı yazabilmiştir..

Elbette ki, anarko-sendikalistler bize burjuva devrimcileriyle aynı cümleleri kullanmadıklarını söyleyeceklerdir. Şayet bu anarko-sendikalizmin sadece Burjuva terminolojisini devralmaktansa en önemli bakımlardan benzediği gerçeği yansıdığı gerçeğinden dolayı değilse, onları kendi sözlerine götüreceğim. Anarko-sendikalistler tarafından desteklenmiş olan değerler burjuva liberal teorisyenlerin en radikallerinden önemli bir biçimde farklıdır ve onların imtihan üstüne teorileri liberal teorinin sadece bir uzantısı olduklarını ispatlar.

Daha önce de söylediğim gibi, burjuvaziye güç veren ekonomik sistem kapitalizmdir. Kapitalizmin uzunlamasına tanımlanmasına gitmeyeceğim – kapitalizmin niteliğini tanımlamanın diğer ekonomik sistemlerle karşılaştırıldığında kapitalistlerin varlığı olduğu değil, devam eden ekonomik genişlemeye izin veren artı ürün üretimi olduğunu söylemek kafidir. Kapitalizm son derece ahlaki bir sistemdir – ki bu onun, bireylerin problemsiz bir şekilde genişlemesi için ihtiyaçlarına, arzularına veya hırslarına öncelik veren değerleri gerektirdiğini söylemektir. Kapitalist genişleme için zaruri olan bu değerler üretim ve ilerlemedir. İleride sermayenin genişlemesine tehdit olduğu görünmedikçe her teknolojik ilerleme, bu yüzden kucaklanmaktadır. Üretim ve ilerleme için zaruri olan çalışmak ve bundan dolayı burjuva çalışmaya son derece önem gösterir- ve “radikal” işçi propagandacıları tarafından çizilen resme zıt olarak, kapitalistler için endüstriyel işçilerden daha fazla çalışmak nadir değil, üretken çalışmaktan ziyade örgütseldir. Çalışmaktan kaçınmayı becerenler kapitalist toplumların ahlaki olarak pisliklerdir- çalışan insanları için parazitlerdir.

Anarko-sendikalistler bu kapitalist değerlerin her birini kucaklamaktadırlar. Hedefleri üretim üzerinde “gerçek insan hakimiyetidir.” Zıtlığa yüksek düzeydeki antropolojik kanıtı rağmen, onlar ilk insanların hayatta sadece hayatta kalma mücadelesi verdiklerini zannetmektedirler. Ve şu anki gibi bazı yaşamı kolaylaştırıcı eşyalarla mükemmel bir yaşam sunan teknoloji ve onun ilerlemesinin üretimine minnettardır. Sendikalistler, yaşam için tehlike olarak birkaç belirli teknolojinin farkındadırlar fakat teknolojiyi ve ilerlemeyi genelde iyi şeyler olarak görmektedirler. Bunun ışığında, onların çalışma üzerinde rapsodi yapmaları şaşırtıcı değildir, çünkü çalışma olmadan üretim ve ilerleme olmayacaktır. Burjuvazi gibi, onlarda çalışmayan insanları “parazit” olarak görmektedirler. (Chaze Bufe’nin “Dinle Anarşist!”ine bakın) onların kapitalist sistemle tek problemleri, kimin sorumluluğunda olduğudur – onlar büyük şirketler ve devletlerin sorumluluğu altında olmaksızın, çalışan insanların uluslar arası bir sendikası olan One Big Capitalist’i tercih etmektedirler. Fakat temel yapı aynı olacaktır. Burjuva gibi – ve hatta burjuvadan da daha çok- anarko-sendikalistler de kapitalizm için gerekli olan değerleri kucaklamaktadırlar.

Eğer üretim ve ilerleme çalışmayı zaruri kılan pozitif değerlerse, sosyal uyum da eşit olarak zaruridir. Daha önce de söylediğim gibi çalışmaktan kaçınmak parazitlik olarak görülmektedir. Alınamayan her hangi bir zevk ve üretim kontrolü altına girmiş olmak ahlaki değildir. Topluma hiçbir pozitif katkıda bulunmayan serseri, berduş, çingene, haydut, bütün bireyler dibe vurmuş veya suçlu bireyler olarak mahkum edilmektedirler. Hatta Bohem - uyumsuz artist, müzisyen veya şair – burjuvanın gözlerinde sanıktır – hiç değilse onların hain yaratıcı tutkularını iyileştirmek için bir yol bulunana kadar.

Topluma uygun davranmayanlara karşı bu aynı tutum anarko-sendikalistler tarafından da takınılmaktadır. Chaz Bufe’nin “marjinalleri” “Dinle Anarşist!”te paylaşması bunu tamamen açığa çıkarmaktadır. CNT’nin sürekli olarak “anarşist haydut Sabate”’sini (anarşistlerin soygunlarından hala para almaya ve kullanmaya devam ederken) küçümseme şekli gerçekten tiksindiricidir. Tarihi boyunca, anarko-sendikalizm bazen ikna yoluyla, bazen aşağılama yoluyla anarşik isyancıları topluma uymak ve onu kabullenmeleri için o zapt edilemez isyancıların ateşlerini söndürmeye çalışmıştır. Anarşik isyan her nerede reformların ötesine geçtiyse, anarko-sendikalistler ilk olarak onları inançsızlar, "Suçlular! ve Teröristler!" olarak adlandırır. Burjuvalar gibi, onlarda üretimin güzel bir şekilde ilerlemesini isterler ve bu sosyal uyumu gerektirir.

Sosyal uyumla el ele hareket etmek sosyal barış için bir aşka gider. Burjuvaların sermayeyi genişletmek için uluslar arasındaki savaşları istismar ettiği, fakat her hangi bir şiddetin kapitalizmin güzel bir şekilde işlemlerini bozana kadar bunun doğru olduğu

**WORK RATE TOO FAST
(APPLY RESISTANCE)**

gerçektir. Sadece rasyonel ve ahlaki temeli olan özel otoriteler tarafından tayin edilmiş şiddet burjuva toplumunda her hangi bir yer alabilir. Kişisel anlaşmazlıklar rasyonel tartışmayla, görüşmeyle veya uygun yöntemle üstesinden gelinmiş olan sadece fiziksel şiddeti içermemek ve nazik olunması gereken şeylerdir. Elbette ki hırsılar alevlendirilmemelidir. Sosyal barış koşulların en aşırısı altında sadece kırılmak içindir. Anarko-sendikalistler ayrıca sosyal barışa önem vermektedirler. Luigi Fabbri'nin "Anarşizm"deki Burjuva Etkiler"den Bufo'nin "Dinle Anarşist!"'ine, onlar anarşistleri şiddetin sözlü ifadesinden kaçınmaları için uyardı. Çalışmaktadırlar-ironik olarak anarşizmin yanlış kavranmasından olmayan kaynakların burjuva basını tarafından yaratıldığını iddia ederek- onların cesareti ve zeki insanların otoriteye karşı isyanlarının neden burjuva basınının sözleri tarafından teslim alınmış olacağını düşündüklerini bilmiyorum. Burjuvalar gibi, anarko-sendikalistler de bizi anlaşmazlıklarımızı rasyonel olarak, öfkeden uzak, barışçıl bir yolda ifade etmeye çağırılmaktadırlar. Bireysel isyanın her hangi aktif, şiddet içerikli ifadesi anarko-sendikalistler tarafından sorumsuz, karşı devrimci ve ahlaksız olarak görülmektedir. Suç işleyenler safdilli ve daha çok adi suçlular ve teröristler olarak etiketlenmektedirler. aslında, outside of a "devrimci durumun" dışında, anarko-sendikalistler illegal aktivitenin çoğu biçimini yaratıcılık karşıtı olduğunu düşündükleri için reddetmektedirler (fakat bu ister istemez kötü müdür?). Sadece çalışan sınıfın ayaklanması (anarko-sendikalist teorideki "gerçek otorite") şiddeti haklı çıkarabilir – ve bu şiddet üretim araçlarını bozulmamış kılmak ve anarko-sendikalist üretimi mümkün kılmak için pürüzsüz bir geçiş yaratmak için rasyonel ve ahlaki olunmak zorundadır.

Anarko-sendikalistler ayrıca rasyonel, ahlaki bir toplum yaratmayı umud etmektedirler. Bizleri "irrasjonaliteye nerede ve ne zaman ortaya çıkarsa saldırmaya" davet etmektedirler. Bugünkü toplumda gördükleri problem, onun yeterince rasyonel veya ahlaki olmadığıdır. Neden (onların görüşüne göre) ahlaki davranışın kaynağı olduğundan beri, yaşamın her alanında hüküm sürmek zorundadır. Tutku veya arzularımız değil, "rasyonel kişisel çıkarlarımız" rehberimiz olmalıdır, der sendikalistler, faydacıları tekrarlayarak. Her ikisi de üretici üretim araçlarını kontrol ederse, endüstriyel toplumdaki üretim araçlarının kontrolünün her hangi biri için mümkün olup olmadığı sorusuna neşeli bir şekilde aldırış etmeyerek ilan ettiği çok rasyonel ve ahlakidir.

Hem burjuva liberal teorisyenleri hem de anarko-sendikalistler özgürlük, eşitlik, adalet temelli, insan haklarını garanti eden rasyonel, ahlaki bir toplum ister. Her ikisi de bilimsel ve teknolojik ilerlemeyi garanti eden yüksek seviyelerde üretimle pürüzsüz bir biçimde işleyen bir ekonomiyi isterler. Her ikisi de projelerini gerçekleştirmek için sosyal barış ve uyum isterler. Projelerinin aynı olduğunu düşünmemek zordur. Ben sadece iki kayda değer fark görüyorum. Burjuvalar ekonomiyi özel girişim biçiminde verimli ve ahlaki olarak işleyebilen apolitik bir güç olarak görür. Anarko-sendikalistler ekonomiyi o nedenle demokratik olarak işletilmesi gereken politik bir güç olarak tanımaktadırlar.

Burjuva liberalleri temsili demokrasinin kendi ideallerini yaratabileceğine inanırlar. Anarko-sendikalistler demokrasinin doğrudan olması gerektiğine inanırlar – fakat bize her sosyal sorunda doğrudan oy vererek zaman harcamak isteyip istemediğimizi sormamaktadırlar. Anarko-sendikalistlerin projesi, burjuva liberalizminin gerçekten sadece bir uzantısıdır – projeyi kendi mantıksal neticesinden ileri götürme girişimidir.

Bu beni burjuva liberalizmiyle anarko-sendikalizm arasında, fikirlerde değil ama cehalette aynı paralelde oldukları fikrine götürdü. Hiçbiri altında yaşadığımız sosyal sistemin gerçekliklerinin farkında değildir. "Kölelerin her günü aktiviteleri köleliği yeniden üretir" (Fredy Perlman). Özgürlük ve demokrasiden bahsederken, burjuva liberalleri ve anarko-sendikalistlerin her ikisi de sadece onları kontrol eden insan otoriteleri görmektedirler; köleliklerinin gerçek kaynağı olan katıldıkları sosyal aktivitelere karşı kördürler. Bu yüzden, burjuva liberalleri papazları ve kralları yok etmekten memnundurlar, anarko-sendikalistler de başkanları ve patronları ilave etmektedirler. Fakat fabrikalar, dükkanlar (sendikalistler onları dağıtım merkezleri olarak tanımlasa da), aile – bütün sosyal sistem bozulmamış kalacaktır. Eğer günlük aktivitemiz kayda değer bir şekilde değişmemişse – ve anarko-sendikalistler içinde çalışacakları fabrikayı yönetmenin yükünü de ekleyerek değişme istemenin hiçbir anlatımını yapmamaktadırlar – Eğer sadece patronlar yoksa onu ne farklı kılacaktır? – Bizler hala köleyiz! "İsim değişikliği canavarı defetmemektedir." Fakat burjuva liberallerinin ne de anarko-sendikalistlerin sosyal sistemdeki köleliğin özünü neden göremediklerinin bir nedeni vardır.

Onlar özgürlüğü tek bireyin kendi seçimlerini yapma kabiliyeti olarak görmemektedirler. Onlar, bunu ilerici, rasyonel bir toplumun parçasıyla tamamen ve aktif olarak bütünleşmiş hale gelmesi için bireyin yeteneği olarak görmektedirler. "Kölelik özgürlüktür", faşist düşüncenin Stalinist bir sapması değildir; bu, özgürlüğe birey yerine toplumu atfeden bütün perspektiflerdeki özür. Bu gibi toplumların "özgürlüğünü" garanti etmenin tek yolu uyumsuzluğu ve isyanı her nerede ortaya çıkarsa bastırmaktır. Anarko-sendikalistler devleti ortadan kaldırmaktan bahsedebilirler, ama toplumlarının pürüzsüz bir şekilde işlenmesini garanti etmek için fonksiyonlarının her birini yeniden oluşturmaları gerekecektir. Anarko-sendikalizm bugünkü toplumdan radikal bir kopuş göstermemektedir. Bu toplumun değerlerini sadece sürdürmeye çabalamakta ve böylece bizim günlük yaşamlarımızda bizi tamamen egemenlik altına almaktadır. Bütün gerçek isyancılar, hainler, haydutlar ve vahşi özgür ruhlar anarko-sendikalist bir topluma bugünküne olmaksızın razı olamazlar.

Toplumla birlikte radikal bir çatlak yaratan cehennemi önermeye devam etmiş olacaktık, çünkü köleliğimiz üzerinde daha fazla kontrol istiyoruz.– ve bunu bütün anarko-sendikalistler bize önerir – zincirlerimizi kırmak ve yaşamlarımızı tam anlamıyla yaşamak istiyoruz.

Örgütçülüğe Karşı:

Örgütlenmenin Hem Teorisi Hem de Eleştirisi olarak Anarşizm

En çok sıkıntı veren şeylerden biri ve çoğu kez solcu politik retoriklerin tekrarlanmış klişeler, belirli ve adı olmayan “örgütün” sorgulanmayan zorunluluğuyla ilgilidir. Sol başka her neden bahsederse, her zaman ve sürekli olarak kitlelere veya işçi sınıfına (ya da bugünlerde uyum gruplarına veya azınlıklara) öncülük etmesi ve onları temsil etmesi düşünülen formal örgütlerin yaratımı ve geliştirilmesi olarak tanımlanır. Elbette ki, solcular retoriğin krallığını terk edip, pratiğin krallığına girdiklerinde, örgütün detaylarının neden olağan bir şekilde sol olarak belirtilmediği tamamen belli olur. Örgütsüz insanların belki de büyük ve karmaşık projelerin peşine düştüklerinde pek başarılı yakalayamayacaklarını söylemek kolaydır.

Fakat örgüt biçiminin aslında liderler ve altındakiler arasındaki açık bir bölünmeyi içerdiğini ve temsil edilenlerin yerine bir kaç bilinçli liderin onlar adına sorumluluk aldığından dolayı hiyerarşik olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Küçük bir demokrasinin eklenmesi bile bu günlerde güç ilişkilerinin o pis kokusunu gizlemek için yeterli değildir.

Hiçbiri çoğu anarşisti şaşırtmamaktadır, çünkü ana akım sol, Jakobenler ve Fransız Devrim’inden bu yana açıkça hiyerarşik, otoriter ve statisttir. Bununla birlikte, anarşistler bile -veya en azından anarşistlerin en solcuları- örgüt fetişizminden muaf olmamışlardır. Yoksulların kendi dünyalarını ellerine geçirmeleri için koşullar yaratmaya yardımcı olan samimi bir ilgiden, solcu örgütlenme zorunluluğu çoğu kez etik olmayan veya güce aç otoriter solcular tarafından maalesef zarar verilen ve güveni sarsan sağlıklı bir stratejiden dolayı yanılmaktadırlar.

Samimi radikaller arasındaki formal örgütlenmeye yönelik gittikçe artarak yayılan hayal kırıklığının çoğu kez 200 yıllık yaratıcı olmayan solcu pratiklerin doğrudan bir sonucudur. Fakat solcu örgütlenme pratiği sadece kötü kadro tarafından iyi bir yozlaşma stratejisi değildir. Yerinde aşılınmış daha fazla radikal teori ve değerlerle aynı örgütlenmeyi inşa eden stratejiler, tam olarak kendi kendini yenilgiye uğratan pratikleri üretmeye devam edecekler çünkü altında yatan problemler yapısaldır ve ikincil derecede önemli değildir. Örgütçülük kültürü- içinde formal, kitle politikasının ve ekonomik örgütlenmelerin yapısının ve büyümesinin anarşist kendi kendine örgütlenmenin geliştirilmesini ve teşvik edilmesini öncelikli olarak devraldığı- doğrudan anarşist prensipler ve amaçlarla ters düşer. Örgütçülük otoriter, hiyerarşik ve yabancılaştırıcı pratikleri özendirir ve üretir çünkü bu insanların kendi özgürleşmeleri için kendi kendilerine örgütlenmek zorunda olduğu gibi anarşist bir fikir yerine politik olarak bilinçli militanlar tarafından örgütlenmesi gerektiği fikri üzerinde temellenmektedir.

Tarihsel olarak, anarşist fikir, anarşist teori ve uluslar arası anarşist hareket

tamamen radikal örgütlenme tarafından yaratılan problemlere eleştirel bir karşılık olarak büyük aşamalar kat etmiştir. Bugün hala, bütün sol anarşistler, devrimci tarihi darmadağın eden bir çok solcu felaketin ikiyüzlülüğünü kopya etmeden kendi projelerini korumak için açıkça otoriter olan statist solun sadece yüzeysel eleştirisine güvenerek son derece problematik örgütçü bir retorik ve pratiği iyileştirme işini üzerlerini almaktadırlar.

Bütün anarşistler tek ana ilkede politik soldan ayrılmaktadır: anarşistler kendi yaşamlarımızın kontrolünü samimi olarak almak için tek olası metot olarak bireysel veya toplumsal kendi kendine etkinlik, kendi kendine idare ve kendi kendine organize olmayı önermektedirler. Politik sol, aksine, kurumsal sosyal koşulları değiştirmek için gerekli politik gücü elde etmek amacıyla insanları nesne olarak örgütlemeyi önerirler. Solcuların en radikali, kurumsal koşullardaki böyle bir değişimin kitlelerin kendi kendilerini doğrudan yönetmek için kendi yeterli farkındalıklarını er geç geliştirecekleri imkanını meydana getirmeye yardım edeceğini ekleyecektir. Fakat bu özgürlüğü, elbette ki, belirsiz bir geleceğe ertelenmektedir.

Uluslar arası solun hala devam eden parçalanması, anarşistler için örgütlenmenin eleştirisi ve anarşist teoride anarşist hareketin temellerini yeniden keşfetmek ve üzerinde yeniden düşünmek daha önemli hale gelmiştir. Daha fazla solcu ve eski solcu anarşist çevreye sürüklendikçe, anarşizmin devlet gücünü ele geçirmek gibi açık bir amaç olmadan solculuğun sadece bir biçimi olmadığını hatırlamak gittikçe artarak önem kazanmaktadır. Liderlik kültürü, heterojen disiplin, hiyerarşik örgütlenme ve temsiliyetin bütün solcu politik kültürü, otonomi, özgür ilişki, kendi kendine örgütlenme, doğrudan eylem ve kişisel sorumluluk gibi anarşist kültürün tam tersidir. Politik bir güç inşa etmek için formal kitle örgütleri yaratmanın solcu pratiği, geliştirilmiş kendi kendine inisiyatif alınmış ve idare edilmişliği teşvik eden anarşist pratikten tamamen farklı varsayımları ve amaçları içerir.

Sol anarşizmin çeşitli bütün biçimleri, anarşist örgütlenme açılarıyla sol örgütlenme açılarının sentezlenmesine kalkışmayı gerektirir. Ve bütün bu kalkışılan sentezlemeler ideolojik cazibedeki veya pratik güçteki tahmin edilen bir artışla değiş tokuş halinde anarşist teori, pratik ve değerlerin bir miktar kurban etmeyi gerektirir. Fakat anarşistler her zaman büyük risklerde kendi ilkelerini kurban edeceklerdir. Geçmişte bir zamanlar ayaklanma, isyan ve devrime doğru büyük pratik katkılarda bulunmuş olan güçlü sol-anarşist sentezlemeler olmuştur: 19. ve 20. yüzyıl arasında anarko-sendikalizmin en parlak dönemi bunlardan biridir. Fakat bunlar her zaman nihayetinde kendi yenilgiğine yol açan sentezlemelerin kafaları sulandırılan ve karıştıran anarşist yanının bedeline erişmiştir.

İleride olacak bozgunları önlemek için, bizler her zaman mümkün olduğu kadar birkaç uzlaşmayla ve hedeflerimiz üzerine daha açık bir gözle kendi örgütlenmemizin tutarlı ilkeleri üzerinde temellenebiliriz.

Anarchy: a Journal of Desire Armed Dergisi Editörü
Jason McQuinn

ANARŞİZM VE ANARŞİ'NİN ÖNÜNDEKİ DİĞER ENGELLER?

BOB BLACK 1985

Şu zamanlarda anarşizmin yeni tanımlamalarını üretmeye hiç gerek yok; hayatta olmayan, tanınmış yabancıların uzun süre önce tasarladıklarını düzeltmek çok zor olur doğrusu. Aşına olduğumuz komünist-, bireyci-, vesaire tireli anarşizmlerle oyalanmamıza da gerek yok; bütün bunların hepsi kitaplarda var. Sorulması gereken veya asıl parmak basılması gereken nokta bugün anarşiye, neden Godwin'in, Proudhon'un, Kropotkin'in ve Goldman'ın kendi zamanlarında oldukları kadar yakın olmadığımızdır. Bir sürü neden ortaya dökülebilir, lakin üzerine ısrarla düşünülmesi gerekenler anarşistlerin kendilerinin oluşturduklarıdır ve madem ki böyle şeyler varsa ve bir engel teşkil ediyorlarsa bunların ortadan kaldırılması da mümkün olabilmelidir. Mümkündür ama seçili değil.

Yıllarca anarşist çevreyi pür dikkat inceleyip, bu çevre içinde asap bozucu etkinliklerde bulunduktan sonra vardığım yargı, anarşinin anlaşılma şansı gibi bir niyazi olmayan bir sıfat olarak kalmasının asıl nedeninin anarşistler olduğudur. Birçok anarşist, açıkça, otonom ortaklaşmacılık tarzı içinde yaşamaktan acizdir. Çoğu pek zeki bile sayılmaz. Yasadığımız dünyanın engin bilgisini dışlayıp sadece kendi klasiklerini ve literatürlerini okuma eğilimindedirler. Kendilerine benzeyen diğerleriyle kurdukları ilişki, hiç kimsenin, bir diğerinin düşüncelerini, eylemlerini herhangi bir pratik eleştirel akıl standardına göre ölçüp biçemeyeceğine dair üstü kapalı bir anlayış içinde olmakla beraber ürkektir de. Yani hiç kimsenin kendi bireysel kazanımları mevcut düzeyin çok üzerine çıkamayacaktır; ve hadi hepsini geçtim, hiç kimse anarşist ideolojinin eskimiş değerlerine kati surette meydan

okuyamaz.

Bir çeşit çevre olarak anarşizm, varolan düzene meydan okuyuş falan değildir; düzene uyum sağlamanın yüksek oranda özelleşmiş bir biçimidir. Bir yaşam tarzıdır veya kendine özgü bir ödüller ve özveriler karışımı halinde başka bir yaşam tarzının eklentisidir. Sefalet zorunludur ve tam da bu nedenden dolayı şu veya bu anarşistin, ideolojisine bakılmaksızın sadece başarısızlığa mahkum olup olamayacağını ipotek altına alır. Anarşizmin tarihi eşi benzeri bulunmayan bir yenilgiler ve şehitler tarihidir. Anarşistler, haksızlığa uğramış atalarına hastalıklı bir sadakatle saygı duyarlar. Bu da tıpkı herkes gibi, anarşistlerin de en iyi anarşistin ölü anarşist olduğunu düşündükleri şüphesini uyandırıyor. Devrim, yenilgiye ve ihanete uğramış devrim, muhteşem bir şey olmakla beraber yeri kitaplar ve broşürlerdir. 1936 İspanyası ve 1968 Fransası geçen yüzyılın en belirgin olaylarıdır ve devrimci uyanış olarak her ikisi de resmi ve örgütlü anarşistleri, hantal, destekleyicilikten uzak veya daha

fena bir halde yakalamıştır. Nedenini öyle uzaklarda aramaya gerek yok. Tüm bu ideologlar iki yüzlü falan değildi, bazıları öyleydi. Aksine, devrim hemen şimdi harbiden hayal edilebilir bir şey olmadığı için, belirsiz bir halde dimdik ayakta kalacağına güvendikleri anarşist militanlığın günlük rutini üzerine kafa patlattılar ve olaylar ağzlarından çıkana geride bıraktığında ise korkuyla ve savunmasızca tepki gösterdiler.

Başka bir şekilde ifade etmek istersek, anarşizmle anarşi arasında bir seçim yapılması istense, birçok anarşist, bilinmeyene, devletsiz özgürlüğün dünyasına yapılacak tehlikeli bir atlayıştan ziyade anarşizm ideolojisini ve alt-kültürünü tercih edecektir. Fakat devlet karşıtı olduklarını açıkça beyan edenler neredeyse sadece anarşistler olduğu içindir ki özgürlükten korkan bu insanlar gerçekten devlet karşıtı bir ayaklanma içinde önemli veya en azından ilan edilmiş mevkileri kaçınılmaz olarak üstlenecektir. Bu yandaşlar, kendi yerleşik statülerini politikacılarla mülk sahiplerininkini tehdit ettiğinden daha az tehdit etmeyen bir devrimin önderleri olarak bulacaklardır kendilerini. Anarşistler, ister bilinçli olsunlar ister olmasınlar, kendileri olmaksızın da devletten vazgeçebilecek bir devrimi, Marx ve Bakunin arasındaki eski kavgaya bir an bile ara vermeksizin sabote ederler.

Gerçeklikte, anarşist adını üstlenenler, uzun, boş, okunası olmayan laflarla dolu yazılarıyla değil ama diğer insanlarla ilişki kurmanın bir başka örneği aracılığıyla devlete meydan okumak için hiçbir şey yapmamışlardır. Anarşizm işine kendilerini adanmış anarşistler, anarşist iddiaların en iyi yalanlanmalarıdır. Şurası doğrudur ki, Kuzey Amerika'daki işçi örgütlerinin havaleli, hantal "federasyonları" can sıkıntısı ve keskinlik içinde çökmüştür; bu belki iyi bir şey ama anarşizmin resmi olmayan sosyal yapısı hala tepeden tırnağa hiyerarşiktir. Anarşistler Bakunin'in "görünmez hükümet" dediği şeye yumuşak başlılıkla boyun eğler, bu onlar için, uzun süreli anarşist yayınların bir avuç (ismen olmasa bile fiilen) editöründen oluşmaktadır.

Bu yayınlar, sözde derin ideolojik farklılıklarına rağmen, okuyucularıyla karşılıklı ilişkilerinde "baba en iyisini bilir" tutumuyla hareket etmektedirler aynı zamanda aralarında, birinden birine yapılacak saldırılara izin vermemek gibi bir centilmenlik anlaşması da vardır; aksi takdirde sıradan anarşist

bireyler üzerindeki hegomonik ortak sınıf çıkarları zarar görecektir. İşin tuhafı, “*Fifth Estate*” ve “*Kick It Over*” dergilerini kendi sayfalarında, diyelim ki “*Processed World*” dergisinden daha kolay eleştirebilirsiniz. Her örgütün diğer bütün örgütlerle herhangi bir örgütsüzlükle olduğundan daha çok ortak noktası vardır. Devletin anarşist eleştirisi, keşke anarşistler de bunu anlarsa, örgüt eleştirisinin özel bir durumudur. Ve bir düzeye kadar anarşist örgütler bile bunu sezinler.

Anti-anarşistler bile eğer hiyerarşi ve baskı varsa bunun açığa çıkarılması ve gerektiği gibi adlandırılması sonucunu çok rahat çıkarabilirler. Bu uzmanlardan (sağ kanat “özgürlükçüler” ve minarşistlerden) farklı olarak ben devlet karşıtlığında ısrar ediyorum. Ama, anarşistlerin sık sık düşüncesizce savundukları gibi devletin “gereksiz” olduğundan dolayı değil. Sıradan insanlar bu anarşist iddiayı gülünç bulup reddederler, yapmaları gereken de budur. Şurası açıktır ki, bizimki gibi endüstrilemiş sınıflı toplumlarda devlet gereklidir. Asıl nokta, devletin, bireylerin ve yüz yüze işleyen gönüllü birlikliklerin gücünü ellerinden alarak kendi gerekliliğinin koşullarını yaratmış olmasıdır. Daha net olursak, devlet payandaları (iş, ahlakçılık, endüstriyel teknoloji, hiyerarşik örgütler) gerçek ihtiyaçların ve arzuların tatmin edilmesinden daha gerekli değildir, olsa olsa etik olmayan şeylerdir. Ne yazık ki, anarşist markalardan birçoğu, bu öncülleri onaylamakta fakat buna rağmen bu öncüllerin mantiki sonucunun yani devletin karşısında duraksamaktadırlar.

Anarşistler olmasaydı, devlet onları icat edecekti (“eğer bu ülkede anarşizm olacaksa onu da biz kurarız” diyecekti). Bazı durumlarda bunu yaptığını da gayet iyi biliyoruz. Anarşizmle kösteklenmemiş anarşistlere ihtiyacımız var. Ancak o zaman, işte o zaman anarşiyi ciddi olarak ortaya çıkarmaya başlayabiliriz.

SINIF SAVAŞI'NDA REFORMİST EĞİLİMLER

Sınıf savaşı, ezilenlerin mücadelesi denildiğinde bugün aklımıza gariban edebiyatıyla süslenmiş olan ve zengin olamayıp bunun ezikliğine duyan çoğu devrimcinin zenginler gibi yaşama arzusunu kolaylıklar görebiliriz. Devrim, özgürlük ve eşitlik onlara göre burjuvanın seviyesine ulaşmak ve onlar gibi yaşamaya çalışmaktan başka bir şeye benzememektedir. Çünkü bu gibi eğilimler devrimci sürecin başarıya ulaşması ve ezilenlerin tahakkümden total olarak kurtuluşu yolunda en tehlileli engeldirler. Çünkü kendi değerlerini yaratamayan ve özgürlükçü bir yaşam biçimine ulaşma yolunda yabancılaşmış ve insanları kitleleştirici bir hareket sistemle ancak uzlaşmaya varabilir.

Öyle görünüyor ki, çağımızın devrimcileri yaygın olarak hala tahakkümün bu çağdaki yansımalarına hayranlık duyuyor ve tekno-endüstriyel sistemin bütün yeniliklerini alkışlayarak kucaklıyorlar. Ve kitleleri bu noktada örgütleyerek onların sisteme olan bağımlılıklarını sağlıyorlar ve kitlelerin özgür bir yaşam biçimi yaratmaktansa varolan sistemin değerlerine koşulsuz sarılmalarını sağlıyorlar. İşte 200 yıllık sanayi proleteryanının sistem tarafından düşürüldüğü tuzak da budur. Sistem ezilenlere “ilerleme, yenilik, modernlik, uygarlaşma ve gelişme” kavramlarını empoze ederek kendi varlığını sürekli ve kemikleşmiş kılarken, akamedik ve aktivist devrimciler ise bu gelişmelerin alkışlayıcıları oluyor. Bununla birlikte bu gibi gelişmelerin sahipleri olmak için mücadele veriyorlar.

70 yıllık Bolşevik imparatorluğu ve diğer (sözde) işçi iktidarlarının tam da yaptığı bunlardır. Zaten sosyalizmi kapitalizm gerçekleşmeden hayal bile edemeyen Marksistler'in tekno-endüstriyel kapitalizmin değerlerinden kopmalarını bekleyemeyiz. Fakat sınıf savaşımçı anarşistlerin bu gibi tuzaklara hala düşüyor olması bugün anarşistlerin bir çoğunun anarşist bir perspektiften çok Marksizme daha yakın olmalarına neden olmuş. Bu da anarşist bir varoluşun kendi kendine varolabilmesini ve yaratıcı-devrimci bir biçimde hareket etmesini engellemektedir. Bugün hala 1800'lerin ideolojilerine ve o dönemin teorik-pratik açılımlarını tartışan ve benimseyen anarşistlerin var olması, bu eğilimlerin anarşizme yaratıcılıktan uzak, uzlaşmacı ve hatta reformist bir perspektif katmasına neden olmuştur. Bu gibi eğilimler reformisttir, çünkü tekno-endüstriyel sistemi sorgulamayan ve insanların gün geçtikçe doğaya ve kendisine yabancılaşmalarının nedenleri üzerinde düşünmek, değilde köleliğimizin bugün önemli bir parçası olan üretim araçlarının kontrolünün işçiye geçmesini ele geçirmeye çalışmakta ve özgür, doğayla ahenk içinde yerel bir yaşam biçiminin yaratılmasını es geçmektedirler... Fakat ezilenler tekno-endüstriyel sistem yok edilmediği ve varolan toplum yapısı devam ettiği sürece asla total bir kurtuluşa gidemeyecektir. **TOTAL KURTULUŞ İÇİN İSYAN ve AYAKLANMA'ya!**

Sol-Sonrası Anarşi mi?

Jason McQuinn, Editör

Kendilerini siyasal solun şu ya da bu biçimine yakınlık içinde tarif eden hâlâ çok fazla anarşist mevcut. Fakat sol gelenekle birlikte gelen ölü ağırlıkların çoğunu terk etmeye hazır olanların sayısı giderek artıyor. Derginin bu sayısının* bir çok sayfası yeni bir keşfin başlangıcına ayrılmıştır, ki bu keşfin şansı, anarşistler için herhangi bir yararı kalmayan siyasal sol ile tanımlanıp tanımlanmayacakları üzerinde iyice düşünmelerine bağlıdır.

Aşağı yukarı son iki yüz yıllık varoluşları süresince, bilinçli anarşist eylemciler, teorisyenler, gruplar ve hareketler, ısrarla soldaki sözümona devrimcilerin eklektik dünyası içindeki bir azınlık konumunda ikamet ettiler. Dünyanın pek çok yerinde - bu zaman zarfında isyanları ve devrimleri belirleyen - zaferlerinde hiç bir kayda değer süreklilik bulunmayan - bu otoriter asiler, etkin devrimciler arasında genellikle belirgin bir çoğunluk olmuşlardır. Ve böyle bir çoğunluğa sahip olmadıkları zaman bile, genellikle başka yollarla üstünlüğü elde etmişlerdir. Liberal, sosyal demokrat, milliyetçi, sosyalist ya da komünist, her ne olursa olsunlar, otoriter konumlardan oluşan bütün bir kümeye belirgin bir şekilde kendini adanmış olan siyasal solun çoğunluğunu oluşturan akımının parçası olarak kalırlar. Adalet ve eşitlik gibi ideallere takdire değer bir kendini adamanın yanı sıra, çoğunluğu oluşturan bu akım hiyerarşik örgütlenme, (ve çok sıklıkla) profesyonel önderlik (kültü), (özellikle de Markçı varyantlarında dikkat çekici) dogmatik ideolojiler, kendini haklı çıkararak bir ahlakçılık, ve toplumsal özgürlük ile otantik, hiyerarşik-olmayan topluluğa dair geniş bir alana yayılan tiksinti.

Özellikle Birinci Enternasyonal'den atılmalarından sonra, anarşistler kendilerini genel olarak zor bir seçim karşısında buldular. Eleştirilerini siyasal solun içinde bir yerde konumlandıracakları, keşke yalnızca kenarında kalsalardı. Aksi halde muhalif kültürün çoğunluğunu bütünlüğü içinde reddedebilir ve yalıtılma ve ihmal edilme şansını elde ederlerdi.

Çoktan beridir, çoğu değilse bile, anarşist eylemciler, solun otoriter kültürü, ve eteklerine yapışarak kendi temalarını kalıcı bir cazibe edinmiş olan çok daha özgürlükçü bir yönde uyarlamayı tercih etmesi yüzünden duydukları hayal kırıklığı nedeniyle soldan dışarı çıkmaya başladılar. Anarko-sendikalizm bu türden bir sol-anarşizmin belki en iyi örneğidir. Anarşistlerin solcu ideolojileriyle yöntemlerinin, toplumsal adaletin solcu bir vizyonu için çalışmak üzere kullanılmasına, fakat eş zamanlı olarak da doğrudan eylem, öz-yönetim, ve (çok sınırlı ölçüde) belirli özgürlükçü kültür değerleri gibi anarşist temalara bağlanılmasına olanak tanır. Murray Bookchin'in ekolojik anarko-solculuğu, ister özgürlükçü belediyeçilik isterse toplumsal ekoloji etiketi altında yürüsün, bir diğer örnektir. Yeşil politika alanında tercih edilse de her yerde ayağını basacağı her hangi bir sağlam zemin elde etmek yönündeki inatçı hatası ile ayırt edilir. Sol-anarşizmin tüm türlerinden en görünmez (sayısız) olan daha aşırı bir örnek de, çok sayıda anarşistin, sırf diğer anarşistlerle doğrudan çalışmanın hiç bir olanağını görmediklerinden dolayı, özgürlükçü değerlere ya çok az bağlı ya da hiç bağlı olmayan solcu örgütlere dalmak yönündeki seçimleridir (ki diğer anarşistler de çoğunlukla benzer şekilde gizlidirler, hali hazırda başka solcu örgütlere dalmışlardır).

Belki de şimdi, siyasal solun yıkıntıları kendi üzerine çökmeye devam ediyorken, anarşistler için solun ha bire ortadan kaybolan gölgesinden iri adımlarla toplu halde uzaklaşmayı düşünmenin zamanıdır. Gerçekten de, hâlâ bir şans var, eğer yeterince anarşist kendilerini solculuğun sayısız hatasından uzak tutar, "ihanetlerinden" artırsa o zaman nihayet anarşistler kendi ayakları üzerinde durabilirler.

Kendilerini kendi terimleriyle tanımlamanın yanı sıra, anarşistler bir kez daha, bu kez belki de kendi direnişlerini, siyasal sol ile ortak bir cephe oluşturma girişimleriyle uzlaştırmakta daha az istekli olacak yeni bir isyancılar kuşağına esin verebilirler; ki siyasal sol tarih boyunca her nerede özgür bir topluluğun yaratılışı gerçekleşirse buna karşı koymuştur. Kanıtlanması su götürmez. Solcu örgütlerin çok büyük bir çoğunluğu içinde (Enternasyonal'deki kırılmadan bu yana), her türlü özgürlükçü devrimcinin var olmalarına ısrarla karşı gelmiş; katılmalarına izin verilen sol örgütlerin (örneğin anarko-Bolşevikler) çoğunda sessiz kalmaya zorlanmış; ve bunu yapacak zorunlu olan siyasal güce ve örgütsel kaynaklara erişen solcular tarafından eziyete, hapse, suikast ya da işkenceye maruz bırakılmışlardır (örnekler kalabalıktır).

Anarşistlerle sol arasında neden bu kadar uzun bir çatışma ve düşmanlık tarihi vardır? Çünkü temelde yatan, sırasıyla eleştiriler ve pratiklerde somutlaşan iki değişik toplumsal değişim görüşü vardır (her grup ya da hareket daima çelişkili öğeler içermesine rağmen). En basitinden, anarşistler -özellikle kendilerini solla en az tanımlayanlar- çoğunlukla, kendini toplumdan ayrı bir siyasal önderlik olarak kurmayı

reddeden, kitlesel örgütlerin inşası için gereken manipülasyon ile kaçınılmaz olan hiyerarşiyi reddeden ve her hangi bir dogmatik ideolojinin hegemonyasını reddeden bir pratikle meşgul oldular. Öte yandan sol ise çok daha genel olarak, entelektüel ideologlarla oportünist politikacılardan oluşan seçkin bir önderliğe tabi kılınmış kitlesel örgütlerin vekalet ve temsiliyete dayalı pratikleriyle meşgul oldu. Bu pratiklerde parti kendisini kitle hareketinin, parti önderliği de partinin yerine koyar.

Gerçekte, solun birincil işlevi sermaye ile devlete karşı doğrudan mücadele etmeye gücü yetecek her toplumsal mücadeleyi tarihsel olarak yeniden sağlığına kavuşturmak; öyle ki en iyi durumda, devam eden sermaye birikiminin, devam eden ücretli köleliğinin ve devam eden alışıldık hiyerarşik devletçi siyasetin toplumsal sırrını daima gizleyerek, buna karşın direniş ve devrime, özgürlük ve toplumsal adaletle dair zayıf bir retorik altında zaferin hep sadece yapay bir temsiline ulaşılabilmiş olmasıdır.

Dipte yatan soru şudur: Anarşistler -apaçık ve uzlaşmayan bir eleştirel konumdan- solda ikamet etmeyi seçmiş olanların sol içinde yaptıklarından daha iyisini sol dışında yapabilirler mi?

DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! ÇALIŞMAYI BIRAKIN!

Bu yazı; Uygarlık karşıtı anarşistlerin 1 Mayıs 2004'te İstanbul'da dağıttığı bir bildiridir.

* *Anarchy - a journal of desire armed*. Sayı: 48 / Sonbahar-Kış 1999-2000.

Bu yazının İngilizce aslı şu web adresinde bulunmaktadır: http://www.anarchymag.org/48/after_leftism.html

Gezegen ve insanlık tarihi, varoluşundan bu yana böyle muazzam ve vahşi bir yıkıma ve yok oluşa sahne olmamıştı. İnsanlığın 3-4 milyon yıllık varlığının şu son 200 yılda bu kadar tehlikeli ve ölümcül olmamıştı. Gezegen ve insanlık bir kıyametin kıyısında...

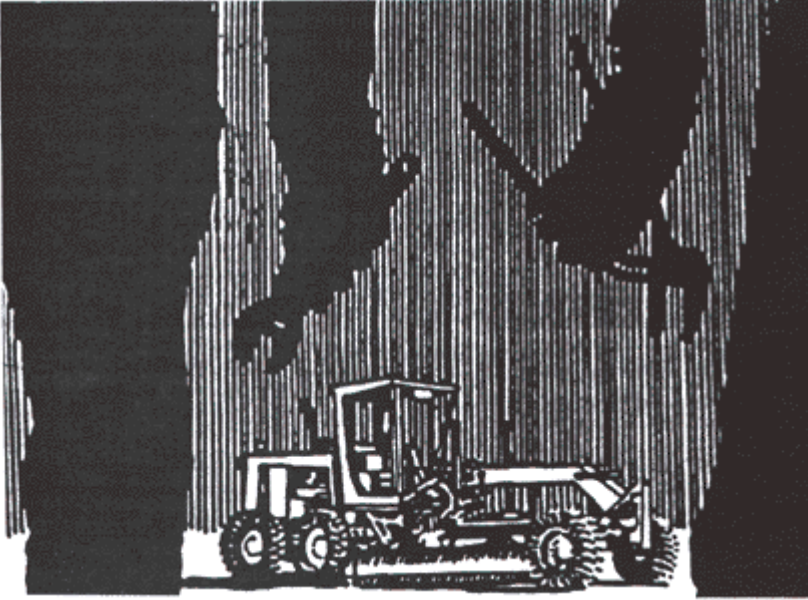
İktidarlarını asırlardır baskı, kan, zulüm, zor ve kölelikle sürdüren tahakküm mekanizmaları, Sanayi Devrim'inden bu yana iktidarlarını koruyabilmek, geliştirmek ve yayılabilmek için özgürleştirici olduğu inancıyla "ilerleme, gelişme ve modernlik" kavramları adı altında bütün toplum tarafından sahiplenilen teknolojiyi ve acizleştiren uzmanlaşmaya yol açan işbölümünü kullanmaktadır.

İnsanlık Sanayi devriminden bu yana, kapitalizmin temel kaynaklarından biri olarak birer üretim aracına ve bir makinenin dışına indirgenmiş durumdadır. Hayatlarımız ve değerlerimiz çalışma ve iş hayatı tarafından işgal altındadır. Çalışma ve iş daha önceleri kölelerin efendileri için yapmak zorunda oldukları bir uğraşken son iki asırda insanoğlunun en büyük değeri haline gelmiştir. Üretmek, çalışmak, çalışkanlık, üretkenlik kavramları sistemi ayakta tutan ve sistemin üzerine dayandığı en büyük değerlerdir.

Sanayi toplumunun ikinci asrında yaşayan bir nesil olarak bu değerleri bugünden sorgulamak ve eleştirmek imkansız gibidir. Çünkü doğduğumuz günden bu yana hayatımızda "çalışmak, çalışmak ve hep çalışmak" olmuştur. Sistem insanlığı çalışmanın esaretine iterken aynı derecede de acizleştiriyor ve hayatta kalabilmek için çalışmak farz kılıyor.

Fakat "çalışmak=hayatta kalmak" müthiş ve saçma bir yanılsamadan başka bir şey değildir. Hayatta kalmak için çalışmak zorunda olmaya inanmak bugünkü uygarlığın en içi boş ve acizleştiren inançlarından biridir. Bugüne kadar bir işçinin açlığını gidermesi için bir fabrikada ömrü boyunca vida sıkmak zorunda olması, bir ofis çalışanın susuzluğunu gidermesi için bütün gününü bilgisayar başında ve dört duvar arasında kırtasiye işleriyle uğraşarak geçirmesi ve teknolojinin her geçen gün daha da gelişmesiyle kendi kendisini sürdürmesi ve yenilemesi için her geçen gün yeni angaryaları insanın gündelik yaşamına empoze etmesi kadar saçma bir yaşam biçimi görülmemiştir. İnsanoğlu bir zamanlar kendi yiyeceklerini üretebilirken veya toplayabilirken, kendi barınmalarını sağlayabilirlerken veya kendi sağlıklarını koruyabilirken kısaca kendi kendilerine hayatta kalabilirken bugün yaşamlarını teknolojinin, ilerlemenin ve uzmanların ellerine teslim ederek acizliklerini gönüllü olarak ilan etmiş durumdadır.

İş saatlerinin ve çalışmanın daha azalacağı inancı öngörülerek geliştirilen teknoloji bugün her geçen gün artan angaryalara, yeni teknolojilere ve kendi kendisini sürdürmeye gereksinimi olduğundan insanlığı aksine daha fazla çalışmanın ve iş hayatının batağına sokmaktadır. Her geçen gün yeni teknolojiler ve yeni sektörler ortaya çıkıyor. Teknoloji ve sanayi özü itibarıyla insanın değil teknolojinin ve sanayinin ihtiyacına göre işliyor. Teknoloji ve sanayi toplumu insanlığı her geçen gün kendisine bağımlı kılıyor. En basit yeteneklerimizi bile bize unutturarak teknoloji ve makine karşısındaki acizliğimizi yüzümüze vuruyor. Gündelik yaşamdaki en basit yeteneklerimizi bile iş ve çalışma hayatının hızına yetişebilmek için pratik olmak adına feda ediyoruz. Hayatlarımızı ve hayatlarımız üzerindeki sorumluluklarımızı uzmanların, eksperlerin ve bilir kişilerin ellerine teslim ediyoruz.

Teknolojinin ve daha fazla çalışmanın insanlığı bu acizlikten, gezegeni de yok oluştan kurtaracağını düşünüyoruz. Fakat kesinlikle yanlış düşünüyoruz..Çünkü bugün gezegeni ve insanlığı yok eden şey çalışmanın üzerinde temellendiği TEKNO-ENDÜSTRİYEL KAPİTALİST UYGARLIĞIN ta kendisidir.

Gezegeni kendi gelişimi ve çıkarı uğruna sömüren, talan eden, yok eden, insanlığı bir makinenin dişlisine indirgeyip birbirine düşüren, kendi yaşamını bile sürdüremeyecek kadar acizleştiren, dört duvar arası ve havasız olan kentlere hapseden, aç bırakan, katleden, köleleştiren insan dışındaki diğer canlıları teknolojinin emrindeki kölelere dönüştüren, onları katleden, kitlesel olarak imha eden bu sistem kendi varlığını ancak insanların onun için çalışmasıyla sürdürebilir. Onun için çalışacak kimse bulamazsa birkaç gün içinde çöküş sinyalleri vermeye başlar.

Onu ortadan kaldırmak için onun yaşam

kaynaklarını sorgulamak kaçınılmazdır. Onun olmazsa olmaz değerlerine ve dayanak noktalarını sorgulamadığımız sürece varlığını sürdürecektir ve sistem kendisini yeniden üretecektir.

Medya ve her türlü beyin yıkama aygıtı bize uygarlığın değerlerini fazlasıyla empoze etmiş görünüyor. Bu sistemi top yekün ortadan kaldırmakta ve her türlü tahakküm biçimini parça parça etmekte samimi olan Devrimci hareket bu sistemin üzerinde temellendiği "ilerleme, demokrasi, modernizm, teknolojik gelişme, çalışma-üretim" gibi değerleri sorgulamalıdır. Bu değerler sistemin insanlık arasında filizlendiği en meşru kavramlardır.

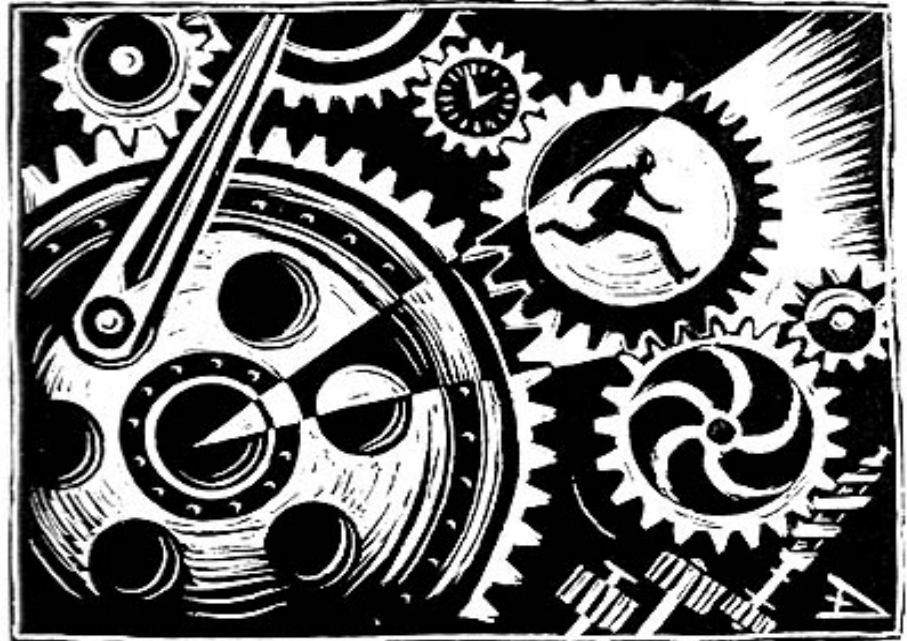
Tahakkümün ve köleliğin filizlendiği yer olduğuna inandığımız bu değerler, bugün ilaç şirketlerinin ilaçlarını satabilmeleri için yeni salgın hastalıkları yaymasını ve insanların her geçen gün tıp endüstrisine daha da bağımlılaşmasını, otomobil endüstrisinin küresel ısınmanın birinci nedeni olmasını ve muazzam bir ekolojik yıkımı getirmesini, hayvan endüstrisinin dünyayı hayvan otlakları açmak için çöle çevirmesini ve ormansızlaştırmasını, insanların gündelik yaşamın stresinden ve rutininden her geçen gün anti-depresanlara daha da bağımlılaşmasını, teknolojileri sürdürmek ve geliştirmek için yeni teknolojilere ihtiyaç duyulmasını ve angaryaların artmasını ve bu tekno-endüstriyel sistemin bitmek bilmeyen enerji kaynaklarına ihtiyaç duymasını ve bu ihtiyacı gidermesi için doğayı ve uygarlığın elinin değmediği alanları talan etmesini içeriyor.

Bizlere ihtiyaç olarak sunulan şeyler, aslında tamamen tekno-endüstriyel kapitalist sistemin ihtiyaçlarını karşılamak adına bize ürettirilen şeylerdir ve bu sistemin yıkımı yolunda mücadele etmek için sistemin can damarı olan üretimi reddetmek ve durdurmak gerekiyor. Olası yıkıcı bir hareketin özgürlükçü, çalışmanın, işbölümünün ve dolayısıyla teknolojiyle gelen uzmanlaşmanın olmadığı yerel ve desantralize bir yaşam biçimini geliştirmesi gerekiyor.

"Çalışmayı bırakın!" sloganı mantıklı bir öneri gibi görünmese de, arzuladığımız karşıt hareketin özgürlükçü ve tahakküm ilişkilerinin kırıntısının bile olmadığı, yerel ve doğayla uyumlu ilişki biçimlerini geliştirmesi halinde sistem adına çalışmak yerine, kendi kendimize, bize unutturulan yeteneklerimizi ve becerilerimizi yeniden kazanacağız ve kendi hayatlarımız üzerindeki kontrolü alabileceğiz.

Karşıt hareketin, çalışmak gibi sistemin kendini meşrulaştırdığı ve yeniden ürettiği değerleri yüceltmekten çok reddetmesi gerekiyor. Bu reddediş yaşam derdi olmayan, aylıklığı savunan küçük burjuva bir tavır değil, aksine hayatta kalmak ve ihtiyaçlarımızı karşılayabilmek için sorumluluk almakla alakalıdır. Ve sistemin can damarı olan çalışmanın ve üretimin karşısında bireysel değil toplumsal bir başkaldırıyı öneriyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sistem üretim olmadan işleyemez.

Bunun için devrimi beklemek yerine, sistemi yeniden üretmeyeceğimiz ilişki biçimleri geliştirmek gerekiyor. Kendi hayatlarımız üzerinde kontrol alabileceğimiz, dayanışmayı ve paylaşımı merkeze alan yerel ilişki biçimlerine ihtiyacımız var. Özgürlükçü ilişki biçimlerini şimdiden yaratmadığımız sürece, devrimden sonra özgürlüğe ulaşmak bir hayalden öteye gitmeyecektir

NED LUDD HAKLIYDI!

Makine düşmandır.

Merhamet göstermeden onu paramparça edin!

Bana teknolojinin nötr olduğunu söylemeyin. Her gün bu şehri dolaşıyorum ve her gün makineler bana ne yapmam gerektiğini ışıklarını çakarak emrediyor. Koca asfalt yollar yolumun üzerinden geçen, üzerinde dev gibi, sürat yapan metal, yollarını karşıdan karşıya geçerse beni öldürmeye yetenekli ve havayı dolduran zehirli dumanlarıyla beni yavaşça boğan makineler.

BU DELİLİĞE NEDEN TAHAMMÜL ETMELİYİM Kİ?

NED LUDD HAKLIYDI!

MAKİNE DÜŞMANDIR!

MERHAMET GÖSTERMEDEN ONU PARAMPARÇA EDİN!!

Etrafımda uzun binalar duruyor -- çeliğin ve camın çirkin ucubesi ve kendi büyüklüklerinde ve sterilliklerinde yıkıcı ve betonlar. Onların bir orman tarafından yutulması hayal ediyorum. Fakat şimdilik, bu yapılar—makinelerin ürünleri—diğer makineleri barındırıyor. Toplumun yaşamını --ve herkesin yaşamını--belirlediği ve elektronik bipler ve aydınlatmalarla yalanları değiştirdiği ve yaşamlarımızı kontrol ettiği makine kaydedilmektedir.

YALANLARI PARAM PARÇA ETMEK İSTİYORUM!

NED LUDD HAKLIYDI!

MAKİNE DÜŞMANDIR!

MERHAMET GÖSTERMEDEN ONU PARAMPARÇA EDİN!!

Ve bunun hepsi hiçbir yerden meydana çıkmamıştır. Yollar, arabalar, trafik ışıkları, gökdelenler, bilgisayarlar milyonların yaşamı her gün fabrikalar tarafından yenmeseydi var olamazlardı.

Makineler, onların hareketlerini belirleyerek, onların zamanlarını çalarak, daha fazla makine üretmek için kendi gündelik etkinliklerini kontrol ederler. Onlar için paydos onları kontrol eden makinelerin bozulmasıyla gerçekleşir -- veya onlar makineleri ne zaman bozarlarsa. O zaman bir anlığına, onlar makineler değildir.

Bana Teknolojinin nötr olduğunu söylemeyin—bunu yiyecek kadar kör değilim!

NED LUDD HAKLIYDI!

MAKİNE DÜŞMANDIR!

MERHAMET GÖSTERMEDEN ONU PARAMPARÇA EDİN!!

Göremiyor musunuz? Her küçük makine -- her araba, her bilgisayar, her fabrika, her işçi -- ayrı bir varlık, katıksız bir ayrı bir araç değildir. HAYIR! Onlar tek büyük makinenin bütün çark dişlileri, sosyal yeniden üretimin makinesidir--ve onların olmasına izin verirsek bizler de çark dişlisi oluruz, toplumu imal eden dişli çark oluruz. Sizler, bir çark dişlisi, bir çark veya sosyal düzenin bir aracı olacak mısınız?

SOSYAL DÜZEN VE ONUN FİZİKSEL GÖVDESİ CEHENNEME: TEKNOLOJİ!

NED LUDD HAKLIYDI!

MAKİNE DÜŞMANDIR!

MERHAMETİN BİR ZERRESİ OLMADAN ONU TOZ HALİNE GETİRİN!!!!

Ve topraktan, bir milyar çiçek açsın...